

Alev ADIL

Cipru

Nu citi scrisoarea asta

Nu scrisoarea asta,
citește cealaltă scrisoare:
aceea pe care n-am scris-o pe care n-am expedit-o,
care-a fost dusă la o adresă greșită.
E imposibil de articulat această dorință
cu toate dezamăgirile
pe care noi i le-am adus.
Citește cealaltă scrisoare a mea povestea absenței,
poezia epică a așteptării.

Muzeul Pergamon, Berlin

Muzeul se închide curând
lăsând pe zei și zeițe singuri
în săli întunecoase
unde toate promisiunile s-au făcut piatră.
În negura lui decembrie
un tramvai galben ca un canar se oprește în Alexanderplatz,
un acordeonist țigănesc cântă pe stradă.
Timpul dovedește că nu am dreptate:
totul se petrece într-un prezent etern.
Totul este inalterabil și infinit trecut.

Din oroare nimic nu iese

După Oroare
ei și-au mâncat propriile
umbre
ușoare ca aerul
dar cu gust de noroi. Supraviețuiseră,
(supraviețuirea este cel mai important adevăr)
au supraviețuit cu burțile pline de pietre
ceea ce le-a dat
poftă de război
(logica supraviețuirii
adevărul cel mai important).

Fuseseră blestemați
iar acum li se promitea
Pământ.
N-au adus cu ei nimic
(logica supraviețuirii adevărul cel mai
important).
Fiindcă din oroare nimic nu iese /.../

O inimă frântă e o metaforă tocită

O inimă frântă e o metaforă tocită
un singur pantof
uitat înghețat
lângă o cale ferată ruginită,
într-o gară închisă
unde trenurile nu mai opresc,
cheia inutilă
pentru un lacăt schimbat
de toată casa unor străini cu ochi albaștri,
promisiuni făcute într-o limbă care s-a pierdut,
moșteniri într-o monedă defunctă.
Cuvintele doar îi învăluie pe cei răniți în tăcere,
ca o peliculă subțire de zăpadă poluată.
"De-acum niciodată" promiți tu,
oh, iar și iar, știi prea bine.

Anna AGUILAR-AMAT

Spania – Catalonia

Ideea de tu și tu

Oamenii au nevoie de tine.
Nu trebuie neapărat un tu zilnic.
Poate fi doar ideea de tu.
Ideea de tu fiind uneori mai reală decât tu cel prezent.
Între ideea de tu și persoana 'tu' pot fi
o mie de kilometri, un ocean, o mulțime de ani.
Nu contează.
'Tu' e adresantul cuvintelor.
Cuvintele sunt adresantul gândurilor.
Gândurile sunt adresantul dorinței.

Dorința este adresantul genelor.

Genele sunt adresantul vieții.

Din amănunte eu pot inventa despre tine tot felul de lucruri:
supă de roșii, zilele gri ale melancoliei,
muzica lui Paul Simon. Ori te pot lăsa nedefinit
la pronume pe când memoria camerei de hotel
se pierde.

Nu ești o himeră ci o idee, nu-i același lucru.

Distanța dintre himeră și idee este poezia.

Distanța dintre ideea de tu și tu sunt eu.

Cred că nici tu nici eu nu suntem, oricum, o idee rea.

Vineri sau “Catârul viu”

Îți spun:

“Vrei să vii să mănânci fasole,
carne friptă și ciuperci ?”

*“Veux tu venir à manger des haricots,
viande au feu, des champignons ? »*

Fiindcă ești profesorul meu de franceză.

Și tu spui: *oui*.

Pe urmă șterg praful

de pe mobilă și parchet, culeg rahatul de câine
din iarbă.

Fiindcă tu ești:

grădinarul meu

instalatorul meu

bucătarul meu (francez)

interpretul meu

Che Guevara al meu

banditul meu

piratul meu

pictorul meu de săruturi

și părțul

ciocolata mea cu alcool

cabina mea foto

ucigașul meu serial

visătorul meu

șoferul meu

al meu bon vivant

al meu masseur

trapezistul meu

cititorul meu
partenerul meu la dans
utilul/inutilul meu
săracul meu bogat
eternul meu șomer.
Pădurea este Parisul, tu ești
al meu *propriétaire foncière*
al meu latifundiar.
Eu fac curat în toată casa, pregătesc de prânz.
Cu focul și usturoiul cu pătrunjel.
Fac duș, pun pe mine tanga
deși mă roade.
Și tu întârzii. Și eu îți scriu un SMS
La trei după-masă. Tu zici:
n-am venit la prânz,
vin la cină.
Eu mă cam supăr.
Și tu te cam superi.
Dar pe urmă ne-aducem aminte lucrurile
frumoase pe care ni le-am spus
altă dată. Și toți fluieră:

“Quiéreme como te quiero a ti,
dame tu amor sin medida...”¹

Mănânc singură.
Pe urmă stau pe sofa în Mogambo.
Pentru că tu ești Ava Gardner
și eu cei doi negri tineri. Și scriu
poeme.
Iar într-o bună zi tu vii.
Muntele vine.
Ești un profet suind muntele.
Ești
Everestul meu. Fiindcă vântul urlă.
Fiindcă semeni cu un șerpaș.
Iar șerpașul întotdeauna duce catârul.
Și orice catâr își are morcovul lui.
And penisul catârului pătrunde printre cuburile de gheață
și topește.

¹Cântec de Juan Luís Guerra, în spaniolă în original

Secretul poeziei este viața, *quo-vadis*,
secretul vieții este
poezia.

Astrid ALBEN

Schönggeist

Mă aplec peste fereastră.
Scuip *sâmburi de cireașă* la trecători.
Sunt aici.

Acela ești tu,
insomniacul urlându-ți tirada în Alexanderplatz.
Asta-s eu – elicoptere în dans du-te vino.

Sunt eu dar altfel cumva.

Sunt iubită.
Sunt o prea-iubită.
Preaiubesc.

Zilele astea
am reușit să nu mă gândesc
la absolut nimic.

Scuip *sâmburi de cireașă*.
Ele zuruie.
Mă aplec și mai mult.

Acolo jos este un gard viu

păscând zilele lucrătoare ale lui septembrie.
Trece în goană o ambulanță. Aseara într-un bar
am auzit o discuție despre pește.

De ce-aș scrie o poezie despre pește?
Destul vorbesc oamenii despre pește .

Un pom trăiește o sută de ani,
(poate mai mult).
O muscă dacă are noroc trăiește o zi întreagă.

E 9 dimineața.

Ceea ce-i o minciună.
Eu mă trezesc mult mai târziu, totuși
nu vreau deloc să știe părinții.

Asta-i viața.

Oricum
eu scuipe cel mai departe și câștig.
Pot fiindcă tu ești la Berlin.

Cânt din răspuțeri DRAGI RĂPOSAȚI
M-AM PLICTISIT
m-am prevăzut eu înșămi –

nu-i de mirare că nimeni n-ascultă naibii.

Scuip sâmburi de cireașă.
Îmi *fac iluzii* pe când mă ridic.
Dorm *jumătate din viața unei muște*.

Tu dormi
cu hainele pe tine dar și niște vară
sub pernă

(poate și eu ar trebui).
Până te scoli tu, eu mă bărbieresc.
Pomul nu contează.
Privesc în sus la cerul cu strungăreață.

Acum te văd numai când închid ochii.

Alexey ALEKHIN

Rusia

Filosofie antică

Theofrast, fiu de croitor și discipolul lui Aristotel, a preluat conducerea Academiei la retragerea bătrânului magistru și a ajuns să scrie 491 de lucrări.

“Despre bogăție”

“Despre lașitate”

“Despre sare, lapte și tanin”

“Despre păr”

“Despre diferitele glasuri de animale”

“Despre cazuri îndoielnice”

“Despre sudoare”

“Despre calomnie”

“Despre fortificarea membrului viril”

“Despre beție”

“Despre vânt”

“Despre rătăcirea mentală”

“Despre creșterea copiilor”

“Despre arome”

“Despre miere”,

Ca și despre geometrie, oratorie, etică, politică, iubire,

un total de 232808 rânduri de text

plus un testament lung prin care lasă filosofilor moștenire grădina

pentru a peripatetiza, afirma că i-a plătit lui Praxitele anticipat o statuie în mărime naturală, și-a împărțit cărțile, ustensilele din casă și banii între un libert și câțiva

prieteni, și-a dat toți sclavii, atât bărbați cât și femei,

a eliberat doi sclavi și în concluzie a mai stipulat:

“sclavul numit Eubeus să fie vândut!”

Ce fel de om erai tu, sclavule numit Eubeus:

delăsător la muncă,

dedat la hoție?

Sau, dimpotrivă, ai fost tânărul iubit al stăpânului tău, vinovat de amor cu un student în chioșcul din grădină?

Ți-ai permis, poate, vreun rânjet disprețuitor când îl purtai pe bătrân
în lectică și-i ascultai discursul savant?

Să fi fost eu cel care l-a cumpărat pe Eubeus, ca să-l întreb întreb cu de-
amănuntul:
scrierile bătrânului s-au pierdut pentru posteritate

Un recrut moare în Cecenia

cuvântul “glonț”
înfipt în cuvântul “om”

Strofe pentru Anna

1.
cum să descriu, fără a suna fals,
cerul de culoarea anilinei?
2.
desfrânarea norilor
3.
florile se desfăceau atât de nerușinat
mi-am dorit să fiu albină măcar pentru o clipă
4.
vacile au ceva de țărânci în ele

văzut din afară
pământul este o vacă bălțată
ridicându-se din nori
5.
pianul casei de alături
a îngânat iar și iar aceiași frază muzicală
6.
modul în care un bărbier cunoaște
fîrea și soarta omului

după felul în care acesta își desparte părul

7

apoi s-a înfășurat în propria ei nuditate

8.

acustica îmbrățișărilor noastre
goală ca un teatru pustiu

9.

tot ce se aude e timpul
picurând în ceasul deșteptător

10.

iată unde-i vadul de trecere în Lethe

11.

o pană
din aripa unui înger
sau dintr-o pernă

12.

e adevărat
să Universul se dilată
de câte ori oftează o femeie?

13.

de-ar fi merele în stare să gândească

Naim ARAIDI

Liniște în sat

În ciuda a orice
e liniște în sat
la răscrucea dintre Galileea de Sus
și cea de Jos.
Eu și cei cinci fii ai mei ne întrebăm
unul despre toți și toți

despre unul.
Soția mea carmelită
numără șase și nu e sigură
pe cine a uitat.
În ciuda a orice
eu și soția mea
și cei cinci fii
și liniștea. Iar somnul
asupra mea nu vrea
să coboare.

Multe nații

1.
Și multe nații vor veni acolo să vorbească
printre care voi fi și eu,
un om care aduce oamenilor
un poem.

Iar ei își vor bate sabia făcând
tăiș de plug
vor purta lănci uneori
alteori sfinte cântări

iar eu voi fi printre aceștia,
un om care aduce oamenilor
un poem.

2.
Dușmanii sunt câteodată prieteni
și forța cailor
sporește valoarea călărețului –
soldații căzuți în bătălie
sunt pentru totdeauna căzuți

întreaga existență a păcii
se datorează acelor cumplite morți –

dar poeții în viața și moartea lor
vor rămâne poeți

și eu voi fi printre ei

un om care aduce oamenilor
un poem.

3.

Viorile nu-s calde niciodată
dacă nu stau între mâini omenești
vara, când pietrele sunt calde
ca sângele, poate, spiritul se află înlăuntrul lor.

Omul uneori greșește, blestemă, se-nfurie, se ceartă
și uită când furtuna a trecut
eu voi spune că nu a fost niciodată
voi cânta alte melodii

și voi fi printre ei
un om care aduce oamenilor
un poem.

Ierusalimul se desparte

Ierusalimul se desparte de sine
Și nu mai este el însuși.
Moscheea, o fostă biserică,
La rândul ei fostă sinagogă,
Nu mai e ce a fost
Și ce a fost nu va mai fi.
În Domul Stâncii credincioșii
Aud șoapta biletelor
Ce pătrund prin crăpăturile Zidului Plângerii
Dar nu știu ce scrie acolo.
Între astea și acelea
Glasuri pe Via Dolorosa
Mulți Creștini poartă și împart
O mulțime de cruci pe umerii lor
Pentru toți cei de față
Și cei care vor fi.
Pe tavanul cerului cu luna plină
Stă Dumnezeu și nu regretă
Ce a făcut El din Babel.

Babel și Ierusalim, cele două simboluri

Ai văzut

Ai văzut tu vreodată pietrele împrăștiate
și inima mea nu era printre ele
când veneai
ai văzut inimi
pietre împrăștiate ca inima mea
dacă ai fi văzut ai fi simțit
n-a fi fost și tu ca inima mea
o piatră printre multele pietre.

Michael AUGUSTIN

Germania

Bucăți din Zidul Berlinului

pentru Wolfgang & Jane

1

Când a apărut deodată zidul, noi copii, în loc să ne jucăm de-a Cowboy și Indieni,
am început să ne jucăm de-a Vopo* și Fugarii.

2

O dată, când eram Fugar, m-am rănit în sârma ghimpată. Mi-a dat puțin sângele.
Ne-am întrerupt joaca pentru un moment, să se uite cu toții. După care ne-am
jucat mai departe și eu m-am simțit mult mai autentic.

3

După construirea zidului toți cetățenii din Germania de Vest au fost rugați să
pună lumânări aprinse la fereastră, ca semn al solidarității cu frații și surorile de la
Răsărit. În multe case au fost incendii.

4

Noaptea se întâmpla să calce pe câte-o mină din zona morții câte-un mistreț și
să-și dea duhul. După cum urla, știai că n-a fost căprioară. Căprioarele urlă altfel
decât mistreții, însă mor în același fel.

5

O dată am strecurat o carte a lui Gorbaciov peste graniță în Berlinul de Est. Castraveți la grădinar. Comparația asta e totuși chiar inexactă.

6

Toată viața mea, RDG a fost cu patru ani mai mare ca mine. Astăzi sunt eu cu 16 ani mai mare ca ea.

7

RDG a ajuns cam la 40 de ani. Asta nu e mult. Tinerețe eternă. Aproape că trebuie să te gândești un pic la James Dean.

8

O zi după căderea zidului, m-am dus pe Kurfürstendamm, pe când berlinezii din Est stăteau cu nasul lipit de geamuri privind. Evident că nu aveau ochi și pentru micul grup de demonstranți din Vest. Dar îmi mai aduc aminte ce scria pe pancarta mea, ca avertisment pentru conaționali: Libertatea de care vorbiți este Libertatea pentru Deutsche Bank.

9

Whisky și libertatea se potrivesc, spune Robert Burns. Dar nu era vorba de Coca-Cola.

10

Există oameni care au murit la căderea unui zid.

11

La dispariția zidului, deodată a vrut toată lumea să aibă o bucată din el. Ce-a mai rămas din el acum este protejat cu un gard.

12

Zidul invizibil de care se înconjoară Europa astăzi este de multe ori mai lung decât cel care diviza Europa înainte.

13

Marele Zid Chinezesc și micul zid de la Berlin au mulți copii.

De câte ori se dărâmă undeva un zid, apare în locul lui un altul, în altă parte.

Edinburgh/Glasgow
August 2009

**Poliția Populară a RDG = Volkspolizei*

Câteva întrebări despre poezii

pentru Pearse Hutchinson & Martin Mooij

Pot oare poeții să schimbe lumea?

--Gottfried Benn

Este poezie
un continent
sau mai degrabă un ocean?

Există mai multe poeme scrise
decât poeme nescrise?

Cât costă
alcătuirea
unei poezii?

Care poezie
spune mai mult despre autorul ei:
prima sau ultima?

O familie de patru persoane
de câte poezii are
nevoie în medi pe lună
ca să se descurce?

În poezie trebuie
să se spună
tot ce se spune în ziar,
sau tot ce

nu se spune în ziar?

Ce cuvinte
n-au apărut
încă niciodată
în poezie?

Când pui
un volum de poezie
pe cântar
și vezi 300 grame,
asta înseamnă
greutatea hârtiei
sau a poeziilor?

Ce este
contrarul
unei poezii?

Sună poeziile
tot mai tare
sau tot mai încet?

Câte poeme vechi
ajung într-unul nou?
Și câte dintre cele noi
într-un poem vechi?

În ce constă deosebirea
dintre o poezie cu titlu
și o poezie fără titlu,
dacă ignorăm faptul
că una are titlu
și cealaltă deloc?

Unde găsești
la poezie
data de expirare?

Există posibilitatea ca
o poezie
să se mai prelungească
când i s-a terminat timpul?

Sunt poeziile în stare
să învie morții?

Are o poezie
viață mai multă sau mai puțină
decât o pisică,
și câte vieți are
o poezie pentru pisici?

E posibil
să-ți faci vaccin
împotriva poeziei?

Încotro duc poeziile
Până la urmă?

Ce posibilități există
să uiți cu desăvârșire
o poezie
pe care-a trebuit s-o înveți pe dinafară?

În ce fel se pot
apăra poeziile
de a fi închise
în cușca antologiilor?

Ce condiții trebuie
Să îndeplinească o poezie,
pentru a deveni
poezie preferată?

Se pot înmulți
poeziile
prin autopolenizare
sau au nevoie de
o poezie despre albine?

O poezie despre iubire
trebuie să fie bună la pat?

Care poezii
sunt mai bune:
cele dinainte
sau de după?

Sunt poeziile de dragoste
legate de o persoană,
ori se pot ușor transmite ?

În cât timp trebuie să se încheie
un poem scurt
ca să nu riște
să-l ia lumea
drept un poem lung?

Îngăduie poeziile să fie
produse artificial?

Câte poezii ai voie
să citești cel mult
înainte de a conduce mașina ?

Cum poți opri
poeziile?

O poezie simte
când e atinsă
de mantia
istoriei literare?

Ar trebui poeziile
să fie însoțite
de prevederea
„A se elimina ceea ce nu se aplică“?

Au poeziile voie
să refuze a depune mărturie?

Să arunci poezii
celor care se-neacă?

De ce își aduc aminte
poeziile de neuitat?

Impietează
poeziile politice
asupra intereselor
poeziilor nepolitice?

Cât trebuie să fie de bună o poezie
ca să fie interzisă?

Se evaporă poeziile
când lași cartea
deschisă prea mult timp?

Este Pământul
singura planetă,
pe care se găsesc
poezii?

Ar trebui
răspândite poezii
în zonele de criză?

A fost asigurat
stocul
de poezie
pentru populație?

În caz de necesitate
există rezerve de poezie,
și cât timp
ajung ele?

Câtă vreme
poate un om
supraviețui
fără poezie?

Christopher BAKKEN
Statele Unite

Paul Celan

Tu ai pus surdină la strigarea nepământească a trompetei,
ai auzit silabe de dincolo de noi, muzica morții
în peisajul unde cărțile și oamenii trăiau
dar refuzau să se întoarcă, nemiștind
limba: fruct zdrobit în guri putrezite.
Nu i-a scăpat nimănui ce rămăsese în urmă,
îngropat sub ninsori de arsenic
unde nimic nu crește, nu este, nu e vreodată salvat.
Umbre se refugiază în formație, cei ce uită,
își caută adăpost în minciuni și îndoială,
deși documente există și se înmulțesc.
A o spune acum nu-ți aduce ție nici o rimă,
poet înecat undeva printre ceilalți.
E vremea acum să refacem pașii spre moartea aceasta.

Egloga 4 (Înmormântarea caprei)

Am fugit din tavernă plin de băutură și gravitate
la râu m-am împiedicat în tufe,
înjurându-i pe toți, cu tot kitsch-ul lor de bouzouki,
avântul încrezător al gloatei,
m-am trezit abia când păstorii Iuliana
aprindea rugul pentru căprița născută moartă, bocind
către duhul care-o chemase la el prea curând.
Înțelege că era devreme – iarba
alunecoasă, lemnele ude scoteau fum.
Căprioarele se ascundeau în pădurice.
Ea avea flori de salcâm în cozi
și i-am văzut pe umăr nițel polen
de când sfâșiasse vâlul de doliu.
Pe trupul mort erau împletite frunze de măsline,
o grămăjoară de boabe întregi la bot.
Eram ciudați la malul râului acolo:
două ființe omenești prea apropiate de morți,
morții încă așteptând cineva să vorbească,
în jur sălbăticiei ne urmărea,
în spatele nostru orașul stupid adormit.
Eu ce puteam face? Capra murise,

Fata era frumoasă, râul crescuse mult.
Pentru ea s-a înălțat din bârlog
animalul din mine, a scuturat somnul iernatic,
am luat-o în brațe, am aprins focul, am ajutat-o
să ardă – oh zeu fără suflet –micuța jivină.

Egloga 7 (Matia)

Mi-am ridicat ochii și te-am văzut pe tine,
Străină, în umbra smochinului.
Țara te întâmpina bucuroasă cu ploaie.

M-am urcat în pom ca să-l scutur,
coțofene zburătăcite pe dealuri:
am cules împreună fructele lipicioase.

Livada era tăcută când tu ai vorbit,
la cuvântul tău, plasele mi s-au desfăcut
în tot corpul: fagurele de miere

și mierea întunecată, vinul cel mai tare
s-au scurs până la drojdie. Am umplut un vas mare
- da, ce făpturi obișnuite eram noi

până când licorile și viziunea ne-au transformat
în magicieni ai trupului. Seara asta
am fost iar în oraș,

în piețe și la cârciumi
prin scuaruri inundate, străzi inflamate
căutând pentru tine tot ce mi-este drag.

Și din nimic iată – Focul,
flăcări imposibile mistuind orașul
- tu, ochii mei, desăvârșita ardere.

Israel BAR KOHAV

Israel

Poezia iubește bocetul
Poezia iubește decăderea
Poezia iubește dizgrația
Poezia iubește frica de moarte
Poezia iubește îndoiala
Poezia iubește jena
Poezia iubește contradicția
Poezia iubește absența
Poezia iubește deșertăciunea
Poezia iubește lipsa inocenței
Poezia iubește cutremurul
Poezia iubește bâlbâiala
Poezia iubește tăcerea
Poezia iubește revolta
Poezia iubește fără-de-limita
Poezia iubește catastrofa economică
Poezia iubește fata morgana
Poezia iubește deznădejdea
Poezia iubește doliul
Poezia iubește lucrurile care te fac să-ți pierzi mințile
Poezia iubește lipsa de identitate
Poezia iubește serbările
Tantal a fost primul poet.

Părintele meu

Părintele rușinii
Părintele infirmității
Părinte al îngustimii de minte
Părintele tuturor limitelor
Părintele meu care înnoată mai departe decât oricine
În rasa călugărească brună
Calcă în iad
Care e ruda serviciului
Părintele meu ce nu a știut să ierte și nici să plângă
Părinte al lacrimilor și al fulgerului
Părintele timpului
Părintele bolii de ochi
Părintele orb
Părintele eroismului
Părintele inocenței

Părintele înțelepciunii roase de vierme
Părintele cărților verzi
Părintele singurătății
Părintele care de nimeni nu are nevoie
Părintele modestiei mai presus de moarte
Părintele cuvintelor din spital
Părintele inimii izbucnind între degetele chirurgilor
Părintele distanței
Părintele unui vechi ceas de mână îngălbnit
 Părintele meu care lovește cana de ulei și cana de apă
 Care suie șchiopătând strada Hoorgin Cele Șapte Trepte
 ce despart viața de moarte

Visul lui Aurelius

Eu nu cred în vise
Prefer marile cărți
Biblioteca din Attica e completă
Ce-ar lipsi nici n-a existat

Aud că soția mea e-n grădină
Însoțită de cineva la înot
Fac amor la Roma pe însurat
De-au speriat în culcuș găștele, căpriorii

Voi înșăua calul, am să plec la Sabine
În țara muntoasă pe frontul de nord
Zilele cele mai reci vor veni se vor petrece
Mă vor ucide printre soldați credincioși

Curând pe toate le voi uita
Toate mă vor uita pe mine

Mitologie

1. Nașterea

În mitologia mea mama a făcut pneumonie și o mătușă negricioasă
din orașul Yavniel a venit să-mi hrănească trupul foarte mic
pentru iertarea mea au fost adunate din jur șapte binecuvântări
cămărilor s-au umplut cu tot ce era mai bun în grădină, portocale, flori

casa toată era inundată de lumină lumea întreagă era inundată de lumină
otzrul - comoara mea – așa îmi spunea mama.
Oamenii stăteau la ferestre în cartierul nostru de muncitori să vadă minunea
mama avea 42 de ani la această naștere
și tata avea 42 de ani iar anii vieții sale a fost 64
douăzeci de ani el mi-a condus viața grădina casa copilăria

Sujata BHATT

India, Statele Unite, Germania

Adevărul ascuns

Cele trei maimuțe:

nu văd nimic rău
nu aud nimic rău
nu vorbesc nimic rău

poartă de fapt kimono-uri.

Mâine

toate vor purta sari.

Adevărul rămâne ascuns—

trăiește în mâinile lor,

între palmele lor

atât de arse-- și crestate

violent vinețiu.

Cele trei maimuțe:

nu văd nimic rău
nu aud nimic rău
nu vorbesc nimic rău

Au știut întotdeauna

că sunt femei -

Femei, nu maimuțe.

Și într-o bună zi aparatul de fotografiat

a dezvăluit sufletele lor.

A patra maimuță

A patra maimuță a fost uitată,

deși avea fața de aur, mâinile de aur,

pătate roșu de când tot încearcă să oprească sângele lumii.

Cum să uiți?

Tu nu știi?

Ea a încercat să o spele pe Lady Macbeth.

Până la urmă ea este pentru a nu face rău.

Ei, atunci găsește-i un loc

unde rău nu se vede, rău nu se-aude și rău nu se vorbește.

Dar ea să vorbească.

Ascultă. Ea spune:

“Nu mă legați pentru un strop de Asia
de Africa

am ADN-ul complet.”

Portret de tânăr în atelierul său, Veneția, 1528

după o pictură de Lorenzo Lotto

A început cu o șopârlă

care i-a alunecat din inimă.

Ea trăiește acum în pupitrul lui,

printre scrisori.

Pe urmă iubirea lui i-a trimis înapoi

inelul și trandafirul,

iar o zi după aceea a murit.

Nu-i de mirare paloarea lui,

nu a ieșit de săptămâni—

nu poate mânca, nu poate dormi—

Pruncul i l-au luat și l-au dus

departe, într-o altă țară —

El își petrece noaptea citind—

Dar șopârta îi ține tovărășie bună

ei nu-i pasă de nimic.

Privește: măslinile se coc, se întind șopârlele.
pentru Eleanor Wilner

Privește: măslinile se coc,
fructe cu forma ochiului omenesc,
mii de pietre mici pe ramuri.
Rezistă la vânt; verde palid, orb.
Dar pielea lor tare se încălzește
când primăvara alunecă în vară,
Pe când florile sălbatice înving;
pretutindeni *se întind șopârlele,*
corpurile lor așchii subțiri linse de soare,
dungile bej, verde, negru lucesc.

Ea se reazemă de un pom, își ține respirația
privește șopârlele câteva clipe.
Se întinde în soare; inspiră parfumul de rozmarin
amestecat cu mirosul mării; în depărtare
copiii se cheamă unul pe altul. În coș
lângă ea pruncul se mișcă; până să scoată el
un sunet, ea îl atinge. Privind
la șopârle, ea din nou să întinde.
Cartea stă deschisă, uitată aproape.
Însemnările așternute în grabă seamănă
cu niște cărcei de viță, gheare de șopârlă.
Ea mângâie copilul pe picioare,
nu îndrăznește să-i mângâie fața și să-l trezească
înainte ca el să vrea să sugă. Mirosul mării
și mirosul brânzei de capră, al măslinelor, rozmarinului
laolaltă. Șopârlele nu simt nici o frică.
Azi nu vor fugi de aici. Vor să respire
în tăcerea femeii, în singurătatea lăptoasă ce crește
pe câmpie; vor să fie aproape
de liniștea ei, de somnul copilului.

Wojciech BONOWICZ

Polonia

Noapte

Poemul
te închide mai întâi înăuntru.
Nu vrea ca tu
să privești în jur să cauți
alte cuvinte
în alte poeme.

Stai prins în piatră,
o foaie de hârtie
mototolită.
Fără apărare și resemnat
Nici nu mai respiri. Poemul
nu îngăduie.

În piatră nu poți
să te agiți, să folosești
patul, ceasul o hartă,
întregul
imaginației tale.

Poemul
are imaginația lui,
clădită în imaginația ta,
închisă
ca să se elibereze.

Trebuie să aștepti
în ungherul unei pietre,
unde când și când licărește
aurul pulberea speranței.

În cele din urmă poemul
se va deschide. Piatra
te va elibera: o foaie de hârtie
care începe să respire.

Celan

Celan țipă iar. Și iar se trezește
pe muchia șanțului plin de guri.

Celan – cuvântul care a devenit
trupul unui bătrân.

Râul ce curge
cu două brațe contrare
într-o singură albie.

Insule

Ei nu mor: ajung la insule uscați,
întinși, spălați de apele memoriei.
În fața statuii ciobite a zeiței dreptății.

Ei nu simt durere, nu așteaptă,
judecata nu va veni. Dar dreptatea
a lăsat în urmă semn.

În larg

El mai stă un moment la căldură
printre hainele împrăștiate.

Gândind la tatăl pe care tocmai l-a spălat.

Alan BROWNJOHN

Anglia

Pauza lui

Mereu prea stors ca să-și mai aducă aminte ce-a împachetat,
Ce valiză a folosit, el stă la primirea de bagaje și lasă
Obiectul respingător, ciudat să treacă pe lângă el
De trei ori până zice *Fir-ar să fie – asta-i al meu!*
În sfârșit a văzut eticheta, este al lui.
Scrisul neinteligibil, dintr-o agenție de voiaj
Care nu de mult a dat faliment :
Iar acum trebuie s-aștepte până se mai rotește asta o dată
Venind singur de parcă bagajele din jur

S-ar fi dat în lături cu imaculată scârbă.
Noaptea aceea el a visat că toți ceilalți pasageri sunt
Femei tinere izbucnind în râs convulsiv, neplăcut
Când el se întinde să prindă acest simbol al lui însuși.

O cerință

A apărut vocea care intona complimente:
“Ai dus – cum să spun – o *viață generoasă*,
ai fost plin de modestie, dăruitor și puternic.

Vei fi răsplătit, în ciuda faptului
Că nu ai urmărit răsplata când te-ai purtat
Într-un mod atât de principial. Mai rămâne

De făcut un singur lucru. Să urmezi
Procedurile obișnuite, dă click te rog
Și urmează linkurile, înregistrează – când se cerere

Factura cu taxe și cheltuieli.”

Gelozia lui

Ludbrooke nu practică gelozia. El
A perfecționat-o, a deconstruit-o, a eliminate-o.
O toleranță impersonală este cuvântul de ordine. *Lasă-le*
Să cocheteze cu cine vor, mie nu-mi pasă.
- Olimpian, la petrecerea deosebit de neplăcută
El o așteaptă pe ultima să se întoarcă lângă el.
Dar ea nu se întoarce.

El o caută și o găsește.

Ea se îndepărtează cu un zâmbet, de parcă nu l-a văzut.
Ea e scundă și foarte frumoasă.
Ludbrooke este înalt dar nu-și dă seama dacă
Ea se mai află în cameră. *O mai fi în nenorocita de cameră?*
Mai are hanoracul în cuierul gazdei, în hol?

- Nimic nu întrece gelozia când e să te simți mai tânăr.

Cobor în lumina ce se stinge
De pe masa pe care m-am urcat
Acum în ultimă zi a deceniului
Ca să pun un bec economic.
Dovadă a planului cuiva
De a-mi da puterea să fiu mai bun.
Să-mi joc rolul în acest fel mărunț.
Dar știrile online dezvăluie
Oră de oră cum marii hoți
Joacă în continuare un alt joc,
Cum ne poluează și ne întuncă zilele.

Anii vacilor slabe s-au terminat
Ca suplimentele adăugate cu plăcere
La sticlele, cutiile, conservele goale
Din bunul Tomberon Verde al Cetățeanului.
Istoricii media
Ne vor aduce aminte cum am trăit noi toți.
Ce haine purta Celebritatea.
Cântăreții pe care se cuvenea să-i admirăm,
Ce glorii au supraviețuit
Ce aplauze au fost nemeritate.
Dar noi știm dinainte scorul.

Când lumina crește, eu citesc
În ziare groase despre războaiele
Care-s în toi, s-au întins, nu pot fi oprite,
Despre tratate ce consemnează nevoia
Negociatorilor puterii de a rămâne bogați.
În ultimii zece ani foamea a cuprins
Zone dincolo de umanitate.
Măsurile pe care puteam să le luăm
Pentru a cultiva speranța într-un câmp al înfrângerilor
Au fost ignorate, au fost cântecul înnețat
Al lungilor marșuri pe străzi monitorizate.

Totuși încerci, datoria este
Să recuperezi faptul repede pieritor
Din canavaua colorată care spune
“Nu-ți trebuie decât lumea noastră vizuală
Noi îți permitem să vezi dar nu să înveți
Nu să gândești - mai ales nu să acționezi.”
Într-o grafică ingenioasă, dansul

Morții computerizate umple ecranele
Unde stăpânește limbajul regulilor de management,
Învelit în mantre care-i ascund
Crimele ignoranței.

Deși scrisul meu e o biată mângăleală
Față de acum patru decenii,
Poate servi să ofere o surpriză
În ultimele ore ale anului:
În trenul oprit de zăpada anotimpului
La peronul Liniei de Centură, toți ochii
S-au dezlipit de titlurile din tabloide, căzând
În miezul aceluia nicăieri și multe mâini
S-au lipit de celulare, când s-a-ntâmplat asta:
Ceva s-a mișcat la picioarele noastre
Unde stăteam în tăcere mohorâtă – o pasăre.

Prin ușile deschise în aer liber
La Edgware Road unde oprisem
(Poate ca să descopere unde ne aflăm)
Făptura a intrat țopăind și a patrulea
Pe lângă gețile noastre după firimituri.
Apoi vocea a anunțat “Se închid ușile, trenul
Se pune în mișcare.” Ea n-a avut decât
Aripile ei cenușii de oraș ca să zboare afară
La înălțimea taliei, a speriat “Pasagerii”
Care așteptau – și s-a lăsat iar la pământ
Lângă o reclamă luminoasă.

În acest exercițiu de trei minute
Ea nu a venit ca simbol
Pentru scurtimea vieții noastre.
Ci doar și-a luat libertatea
Să renunțe la figurile noastre indiferente,
Ieșind atunci când s-a reluat mersul,
Ea n-a vrut să rămână, să fie
Dusă prin alte locuri
Unde dai click pe Democrație
Și afli că Libertatea e o lege strictă
iar Alegerea obligatorie.

Știind despre ce e vorba
Părea că părăsește toată

Chestia asta a secolului

Douășunu, cu teroarea lui și îndoiala.

- Iar chemarea ei a însemnat ceva pentru noi.

O înțelepciune pe care ne-am putea-o însuși

Din felul în care vede ea evenimentele:

Când relele de asemenea forță vor

Să ne ia drept țintă pentru scopurile lor,

Oare să nu formăm și noi un stol

Și să migrăm către bunul simț?

S-au atins limitele rațiunii, unde

Afirmația n-a mai rămas

Decât în sloganurile de fotbal,

În asaltul magazinelor de Anul Nou,

În paradele cu steaguri pentru morți?

A ajuns orice adevărată cauză afirmativă

Doar o ridicare din umeri, disperată?

Îmi pare rău, dar mi-e teamă, s-a și făcut întuneric,

Teamă că tot ce-i mai rău abia urmează;

Chiar dacă atât cel puțin mai putem arăta

O neobișnuită scânteie afirmativă.

Andrei CODRESCU

Statele Unite

azi

azi am jucat și-am pierdut

trei sute cincizeci de

dolari suficient să hrănești

trei familii de cubanezi

timp de trei luni asemenea

români sau zairezi

ce idiot e ăla

să facă-așa ceva & care-i

idiotul să mai fumeze & bea

când știe tot ce știe despre

asta & d-l blake probabil

s-a-nșelat când a zis

în cartea lui lewis macadams "river book"

prietenii de pe pământ

îți sunt dușmani în ceruri

prietenii mei din cer
tot prietenii mei sunt
de-aceea-s în stare să fac într-una
toate căcaturile-astea penibile
și ei tot țin la mine
dostoevski a zis-o cel mai bine
e o boală și el era
bolnav & eu idiotul
încerc să mă îmbunătățesc

alternative

sunt ceea ce capeți
atunci când prima alegere
nu-i disponibilă

proză m-am apucat
să scriu
dar a trebuit să mă stabilesc
la poezie

după patruzeci de ani

când aveam peste douăzeci
am pornit să scriu poezie
și-am sfârșit scriind proză

acum alegerea e alternativa
și vice-versa

asta mă ține tânăr

Patru poeme

glume din crângul timpului

pun deșteptătoare ieftine în rădăcini scobite

pentru ca timpul să se ia la întrecere cu eternitatea

alarma pornește la toate orele
tulburând pe *big foot* - omul-maimuță & păsările
“cine-s păsările astea alarmante?”
mă scutură Laura din somn la patru dimineața
“în pădure e o pasăre ciudată!”
eu sunt pasărea cea mai ciudată în pădurile astea
localnicii nu-s pregătiți pentru teoria corzilor
bateriile se termină în fiecare săptămână
totul revine la normal cirip cirip

Gravitația e modul în care universul fizic greșește.
Scutură scutură scutură și vine ploaia.
Persefona începe înceata ei coborâre
în bezna unde Hades aiurează
“păsările ce sunt păsările și pomii unde pleacă
atunci când rădăcinile lor ating lumina?”
asta ar vrea el să știe
ea îl crede o greșeală de tipar ce trebuie îndreptată
ea trebuia să fie pasăre cum de-a ajuns șopârlă?
O glumă a lui Zeus un *typos* gr. un tip
dar Zeus chiar se distrează
metamorfoza este muncă grea cum a văzut și Ovidiu

în lunga noapte de subterană a iernii
Persefona se gândește la greșelile de tipar făcute de Zeus
Adam de exemplu Adam acel D în plus
e clar pus acolo din jelozie
după ce el s-a transformat din nou într-o pasăre fudulă
care n-avea ce căuta o lebădă ia mai slăbește-mă
Adam se numea inițial AAM adică dubla-naștere
și trage după el un D cocoșa de Ducă de moarte

Asociația Medicală Americană AMA
e anagrama lui ADAM înainte să-l vâre Zeus pe D
însă n-au angajat pe nimeni să se gândească la asta

sunt ocupați să cerceteze cocoașa aceea Ducă-se
Persefona se gândește că asta pute
abia așteaptă primăvara
să se-ntoarcă în lumină s-o ude ploaia
să fie-mbăiată unsă vopsită cu spray-ul
de către pasărea ciudată
care pune ceasuri deșteptătoare în rădăcini scobite

un topos

singurul lucru care-a împiedicat uniunea noastră perfectă a fost
psihologia
dar asta s-a dres cu pastile
dacă vrei psihologie caut-o în romane
acolo mai există dar e discontinuă
romanele au în ele și ființe omenești un alt produs discontinuu
colecționarii sunt în alertă
părul se remarcă alături de crom
natura înainte se apăra prin redundanță
dar a făcut și ea câte exemplare s-a putut
noile articole de colecție
spun mereu “eu”
și pe urmă se scuză:

*“eu” eu nu este legat de mine ci un “eu” care tocmai devine ceva
diferit de mine, în trecere spre altceva, este sunetul care pune
metafora în mișcare, bucata de armătură care ține laolaltă sfârșitul
și acest “eu” adică cel ce vorbește, eu. “Tu,” pe de altă parte, poate
fi un “tu” anume dar nu este recomandabil, pentru că nu e specific,
nu înseamnă decât “eu”. Oamenii preocupați de sine au obiceiul
nefericit să vorbească la persoana a doua cu ei înșiși, un obicei
devenit punctul cel ai penibil în poezia americană de azi*

Imaginează-ți.

E un punct foarte bun din care să privești toposul.
Nu-i totul despre tine.

poem sezonier

a venit primăvara! s-au trezit liliicii!

există pe internet locuri sfinte ca Ierusalimul
ceva pentru care merită cu adevărat să ne batem?

natura e-atât de exuberantă!
iphone-ul meu abia mai rezistă s-a țicnit
când l-am pierdut în iarbă curând după ce l-am decapitat manual
s-a pornit să facă automat majuscule la început de propoziție
ca să nu mai vorbim de acest eu eu încerc să nu
eu tocmai voiam să privesc sus norii

liliacul a înhățat un țânțar
să fiu cu băgare de seamă dacă vine uliul și-mi ia iphone-ul de pe
colina verde
pe care m-am întins ca john keats într-o mai bună dispoziție colina e
caldă

ceva din ortografie tot este ok

lafayette

Istoria se scrie înainte să se petreacă.
Ce s-a întâmplat în România?
Ce s-a întâmplat în New Orleans?
Ție ce ți s-a întâmplat?
Autobiografie, memorii ori epitaf?

Aleș DEBELJAK

Slovenia

Elegie bosniacă

pentru Miljenko Jergović, Sarajevo-Zagreb

Cântă, tinere poet, atinge-mi pielea ce arde, înnegrită de lungi drumuri peste coline sălbatice până la capătul lumii. Nu renunța acum, la vremea când privirea febrilă a pușcașilor s-a antrenat pe fațadele pătate ale muzeelor și palatelor. Ei stau ghemuiți în tăcere, ca niște racle golite de moaște.

Adună tu ceea ce rămâne: stoluri de rândunele ciripind sub fostele arcuri și clopotnițe, înțelepciunea eternă a romanului francez citit într-un adăpostul antiaerian, puful argintiu ce dispare de după urechile pruncului, tunetele din câmpia Panoniei.

Mirosul de praf de pușcă irită plămâni. Noi încă n-am trecut linia. Vorbește acum: fața lacului tremură. Nu știi dacă va fi binecuvântat. În adânc luminează inele. Se bucură ceea ce

Neștiut rămâne. Crede-mă: eu sunt gata, cântă-mi tu pentru ultima oară dulcile furtuni ale dragostei, tainele umbrei de femeie, scara de marmură. Cântă așa cum o făceai înainte să albești!

Metamorfoza ierbii

(pe o temă din Ovidiu)

Iarba pe mormânt crește mai iute decât memoria. Plapuma din puf verde ascunde glezne și palme. Ramura vinovăției sădită în rărunchi crește asemeni tăcerii când la sfârșit de cantată corul a tăcut. Adevărat e: după cântare în aceste versurile nu va locui nimeni.

Nostalgia mă umple, grea, când deschid ușile. Merg din odaie în odaie trec peste dealurile Galileii, care simt apropierea secetei. Mărturisesc: eu cânt sotto voce. Radioul mă îneacă. Totuși ceva îmi poruncește să nu renunț la cuvânt. Cuvântul care va dăinui mai mult

decât generația asta. Mai tăios decât sarea mustind prin pereții inimii. Mă rostogolesc pe cărarea astupată de ierburi. La nevoie am să iau în brațe animalul care scâncește în măcăniș.

Calc peste crini, trec de ultimul om. Prin lunile cea mai crude
eu singur înaintez. Nu doar aprilie: eternitatea mă rupe de fratele meu.
Iar în casă, covorul se preface în păr ca o pajște.

Votul acordat

Dimineața de cristal, zăpadă peste zăpadă:
într-o capitală s-ar putea ca asta să jenez.
Adunarea păsărilor, lumina peste ape,
parlamentul viselor care nu știe ce e frica
de îmbătrânire - și ea, singură în această dimineață
de iarnă, fața ei ce se regăsește
în floarea pe care-o schițează gheața pe geam,
chip reflectat ce dizolvă și străpunge
fereastra: este ea oare într-adevăr atât de ciudată?
Afară umbra ei fășâie din nou
ca un chibrit refuzând gravitația și arderea.
În marea întindere de frig, de neliniște
fără nici un moment de gândire, ea a fost aceea
care-a avut curajul să nu se supună tăcerii, să nu asculte
de ordine, ea n-a putut fi scoasă din joc și a spus:
Iată, în apa mică de la marginile fluviului comun
pe care Marea Neagră și-l adjudecă
peștii din mâna băiatului încă se mai zbat să țâșnească
într-un arc aproape perfect și odată cu ei tot
ce curge, tot ce cade și grăbește
fără sens așa cum în grabă trece copilăria –
iată: nu suntem un zid ci oblonul
pe care din depărtare un zeu ni-l întredeschide.

Îngerii, rude apropiate

Omagiu lui Marc Chagall

Cum nu e nici supărare nici fericire
pe fața femeilor, fața bărbaților.
Cum se sprijină lumina pe capetele lor.
Ceea ce acceptăm, cuceriți încet. Destinul lor
împunge în ceafă. Și așa cum ei,
în hainele cele bune, zboară pe deasupra satelor pierdute,
se cern prin sacii de făină, prin cerul

gol, roșu aprins, pe când studentul umbrelor
îi urmează, singur dar nu fără piedici,
peste dune, străzi pustii, apartamente
golite într-un vechi ritual, tot așa el mai târziu va ști
cuvântul din nimic, să consoleze martorii care arată
cât le sunt de ușoare corpurile, cum levitează ei
în pânza din ramă, triști și frumoși,
în grăunțele de nisip care iluminează clepsidra,
cum le foșnesc deasupra capului aripile hainelor
pe când nisipul și sticla li se macină
sub pas, în drumul nostru neschimbător
spre casă. Fără ca ei să simtă
extaz sau ranchiună, senzația de libertate a fețelor noastre,
trăsături care nu se opresc la un simplu suspin —
de parcă lacrimile ar avea și ele de împărțășit o lecție.

Scrisoare acasă

Mi-e dor de o consolare ce nu poate fi măsurată,
peșteri uitate unde Bach nu poate ajunge,
clopotul care sună pentru o monarhie
ce nu se găsește pe nici un glob, mi-e dor de febrila
adunare a vânătorilor care-și ung
și lustruiesc armele. Mi-e dor de sarea
din lacrimi, de măduva care fierbe
în oasele mele, mi-e dor de miracolul ce se deschide
ca o gură când nu iese nimic.

Dacă eu sunt singurul care ascult, percuția
de grație din trunchi e tot ce primesc,
apăsând trăgaciul cum nu m-a învățat nimeni
și nimeni n-ar ști să măsoare.

Singur pe un drum nimănui cunoscut
eu urmez linia gâtului tău. Capul
îți e lăsat pe spate, mă las în voia acestui lucru,
ce-o fi el, care-mi încordează mușchii și mă silește
să-nfloresc asemeni materiei împrăștiată de focul armei,
cântând în sfârșit dintr-un loc unic,
Roma, Medina, Ierusalim,
care sunt toate acasă pentru mine
asa cum un singur loc poate fi.

Lidija DIMKOVSKA

Republica Macedonia, Slovenia

Memoria

Memoria mea e o conservă de pate soldățească
fără dată de expirare. Revin în locuri
pe care le-am călcat cu o singură limbă în gură
și am bătut gălbenușe de ou pentru localnici, să li se facă vocea mai bună.
Ca în glumă Isus zace crucificat pe zăpada albușelor.
Pentru sărutul francez e nevoie de două limbi,
eu având mai multe acum nu mai sunt femeie ci balaur.
Ca și sfântul Gheorghe, n-am învățat niciodată
reanimarea gură-la-gură, nasul mi-a fost astupat ani în șir
eu nu respir decât pe nări străine și UE plătește.
Aha! E ceva dubios cu tine, e ceva dubios,
strigă micii îngeri căzuți
adunând hârtii și plastice vechi după mine,
cel mai mult îmi place de ei când își scot pătuțurile
pe coridor să-și aerisească ADN-ul
apoi cu A. ne întindem în ele, de o parte și alta,
într-un act de iubire jucat cu mare grijă
toți dinții noștri de porțelan se așchiază,
gingiile cască ochi mari, dinaintea cărora
limbile noastre în beznă se-mpiedică una de alta,
mormăind, scâncind, gemând iar noi nu simțim
nici frică nici durere.

Memoria mea e cutia neagră după ce avionul s-a prăbușit
fără dată de expirare. Mă întorc în locuri unde am mai călcat
cu un singur sânge sub piele,
marchez zilele fertile ale localnicilor în calendare
pe lângă zilele lor onomastice și de serbare,
animalele domestice duc dorul celor sălbatice, iar celor sălbatice le e dor de cele
domestice.

Asemenea cuplului de evrei la vreme de post și menstruație,
Dumnezeu și cu mine dormim în paturi separate de ani de zile.

Greutatea ideală

Clasa de mijloc e un body-art la picnic în familie:

presară cu pilitură de fier perii corpului
și perii din pătură, smulgându-i apoi cu magnetul
pentru ultima oară.

În purgatoriu nu există lăzi de gunoi biologic. Lasă
organele tale să-mi fie bureți aromatici, comprese de cap
în vreme ce trec prin râul de acid clorhidric.

Intellectualii incantează pe mal: *Design or die!*

însă-n zadar – Dumnezeu lângă omul care nu L-a mai chemat din copilărie
este ca un cuțit lângă farfuria de spaghetti. El poartă bavețică
în loc de costum de baie.

Moscova e la ciclu, Philadelphia are hârtie igienică într-un strat.

Știi și tu ce se sparge în momente istorice decisive:

lucrul cel mai fragil în viață - tocătorul de lemn din bucătărie.

Atunci viața se desparte de lama de ras

iar Fiul de Maica Sfântă.

Când intri în cameră cu obrazul în sânge, știu c-ai văzut în oglindă
fața pruncului în greutate de 370 grame și lungimea 21 cm.

Ca salamul *Poly*, zici, după care adormim în picioare.

Ursul de la grădina zoologică sforăie hibernând în congelatorul nostru.

La noapte îți răcești băutura între genunchii lui,

între genunchii mei strâng radioul, potrivit pe unde lungi,

precum o cărămidă ce se răcește ori sticla de apă caldă care se scurge,

realitatea se leagănă în știri vechi, noapte după noapte eu devin mai rezistentă la
apă.

Râul nostru se vede numai prin ferăstruica de la subsol.

Și absolut nimeni nu mai moare. Clasa de mijloc șterge

prețul de pe cadouri, decorează ferestrele cu stele laser, joacă teatru de umbre

cu mănuși de cauciuc pe mâini. Se strâmbă la tine când plângi:

“Eu exorcizez zombii profesional! Fii din nou liber!”

Dacă ești prea gras ori prea slab, eu știu că viața și moartea sunt una și aceeași
povară.

Doar omul cu greutate ideală poate să poarte crucea drept.

Apă chioară

Poetul din străinătate citește și citește pe același podium

iar eu sorb apă din paharul lui,

e gustoasă, proaspătă și nu are straturi de secole,

e bună de-o gargară discretă sau ca să-ți regenerezi celulele.

Publicul mă privește muștrător; în rândul din față

o femeie în costum albastru scutură pumnul la mine

și aproape îi scapă un țipăt când îmi mai torn apă din cană;
calm poetul continuă să citească, eu mă ling pe buze,
rinichii mi se scurg unul în celălalt
ca florile de tei în cănile de ceai,
lui evident i s-a dat un alt fel de pahar decât mie,
cu fundul din tinichea în care-s gravate cruciulițe negre,
cum e conserva goală deasupra fântâniei din sat agățată
de vreun oaspete de la oraș, amator de cuvinte încrucișate.
Poetul citește cu unghiile înfipite în colțurile pupitrului
iar eu îmi țin respirația ca să înghit
și ultimul strop de apă bio-energetică.
Dacă mai continuă mult așa i se face părul coc
și peruca mea se-nalță la cer fără mine.
Lângă noi trecutul schelălăie ca un pui de câine, rănit
sfâșiat de verii lui primari.
Cu un pahar ca ăsta mă pot transforma foarte ușor în tifon steril,
să mă desfac sub memoria colectivă în poziția misionarului
și-n timp ce poetul observă cu șiretenie paharul meu banal
eu pot să-mi filtrez propria viață, separatând apa chioară.
“Și pe a mea,” șoptește el răgușit, iar eu strâng
în buzunar cuțitașul de tăiat sticlă și eprubeta pentru spută,
cana plesnește în fața noastră din pricina șocului cultural.
Pupitrul e cisterna roșie cu o gaură în țeavă,
spectatorii sar și tropăie peste noi parcă am fi o baricadă
Din oasele noastre rupte curge apă termală
pe care o bem cu mâinile căuș, ne-am prins brațele în Skendeberg,
încercarea puterii, dar nu e nici unul mai puternic decât celălalt.
Fă curat după musafirul tău, țipă el cu ultima suflare,
Fă curat după gazda ta, îl rog eu, epuizată.
Fă curat după câinele tău, mârâie el în spasmele morții,
Fă curat după Dumnezeuul tău, răspund eu tăcând, moartă.

Azilanții

Cel mai mare centru de azilanți e sub pământ.
Sunt sinucigașii, emigranții pe lumea cealaltă,
neacceptați, reprimați și torturați în lumea asta.
Centrul subteran al azilanților oferă libertate de mișcare
de la periferie spre centru și invers,
trei mese pe zi și permis zilnic de plimbare.

Azilanții au la brățară etichete standard.
Dar ia te uită, morții obișnuiți fac greva foamei
împotriva excedentului de sinucideri din jur.
Ei nu vor azilanți pe lângă casele lor îngrijite,
nu vor să vadă lațuri împrăștiate, flacoane goale,
oase rupte de la cădere, burți umflate la înnece.
Ei înfig cruci, nu sperietori de ciori în grădinile lor înverzite
pentru cei morți fără voia Domnului. Azilanții
sunt nedumeriți și furioși, târându-și mereu un picior în urmă.
Unii au uitat să lase mesaj, alții își sărută fiica,
unii au lăsat valiza la curățătorie, alții nu și-au făcut testamentul,
unii n-au contramandat călătoriile, alții n-au avut întâlnire cu
moartea.
Dar iată-i aici. Cu traducătorii pe coridor
și dosarele în mâini așteaptă să-i primească funcționarul de azil.
Naționalitate, sex, religie. Mulți au părinți
Dar n-au țară părintească. Unii au alergie la pământul arat
și neputând săruta țărâna au fost siliți să plece dedesupt.
Unii au fugit de ei înșiși o viață
și n-a avut cine le plăti pilule să nu îmbătrânească.
Unii au risipit și nenorocul, nu doar norocul.
Alții nu s-au iubit ani în șir cu iubirea vieții lor.
Unii au fost uciși de cei apropiați și dragi nu cu un cuțit, ci cu un ac
sau forceps.
Există printre ei unii care-s vii abia după ce au murit.
Centrul azilanților este plin, separat cu sârmă ghimpată de lumea
morților obișnuiți.

Eu am sosit ieri. Am două pașapoarte.
Ziua voi sta în centrul azilanților,
noaptea în casa morților obișnuiți.
Nu știu din care n-am să mă mai întorc.

Dagmar DUSIL

Germania

x

În mai să juri strâmb
în ziua-ntâi de mai
în luna îndrăgostiților
să-neci cărăbușii în vinul
parfumat cu floare de mai
adevărul nu trebuie nimănu

În mai cuvintele tulbură tăcerea
Vei găsi o cale, dacă există vrerea

În luna mai să fii sperjur
adevărul nu-l caută nimeni în jur
nici în luna îndrăgostiților
nici în ziua de mai întâi.

Pomii-s verzi, vântul adie în cetină
Euro se clatină
țările stau să dea faliment

x

Dumnezeu a văzut lucrarea Sa
Și a orbit.
Dumnezeu a auzit
Zgomotul și furia
Cearta și vacarmul
Geamătul batjocura
Implorarea iertării
Și a pierdut auzul.

Bietul meu
Dumnezeu orb și surd
Eu n-am să te părăsesc.

x

Solstițiul de vară, schimbarea soarelui
am purtat hainele pe dos

vara m-a păstrat astfel captivă
flăcările m-au cuprins
la vremea schimbării am ars

Solstițiu de vară
hainele s-au uzat
le-am vândut la Second-Hand

Haine pline de sentimente
iubirea s-a făcut ardere
ura cenușă

Am purtat sentimentele pe dos
haine de foc
iubirea nu mi-a rămas
iar după schimbare totul s-a scumpit

Cenușa-n vânt s-a risipit
De coapsă ura mi s-a lipit

Sentimentele le-am dus la Second-Hand.

Kristiina EHIN

Estonia

VÂNTUL ÎN CAMERELE EURORENOVATE

Nu-l prea aud,
îl simt puțin doar când rătăcește
prin burlanele cuptorului vechi
La etajul de deasupra care n-a fost eurorenovat îl aud tot timpul
sufală prin toate deschizăturile și pe deasupra bufetului
tapetul de pe vremea rușilor desprins la margini face flop
Ah vântul
îmi leg un fular în jurul capului după moda pariziană
și brusc îmi simt fragilitatea

Unde e luna
Aproape
De o sută cincizeci de ori cât de la Tallinn la Moscova

și-napoi
neapărat și înapoi
Unde e luna
Acum era aici și-apoi a dispărut
nu s-a transformat pentru mine în bărbat
Când s-a oprit luna aici
două sute de vizitii au așteptat la poartă
două sute de țevi au strălucit
două sute de trăsuri au dispărut zuruind
fiindcă cei faimoși nu călătoresc singuri niciodată

Unde e luna acum
Stele cad și se sparg pe poteci
Când găsesc un ciob
simt o clipă căldura în palmă
Soarele se oprește un timp
și-apoi aprinde iar cerul spre apus
iată cum se lasă roșu de somn în cearșafuri de ceață
Vântul
vântul iernii în camere eurorenovate
îmi leg un fular în jurul capului în felul străbunicelor mele
și brusc îmi simt puterea

Mă privești de parcă te-ai uita la un cal jucăuș

Pe parginea drumului flori galbene cu țepi
pădăii galbene
și flori de rapiță
Sunt și eu un amestec de galben cu negru

În tine e negru și alb și albastrul florii sălbatică ussilakk,
dar nici un strop de galben

Mă privești de parcă te-ai uita la un cal jucăuș
îmi ridici bărbia cu mâna
mă mângâi pe coamă
și pe grumaz

Mă privești de parcă te-ai uita la un cal jucăuș
în mine e galben și negru
culoarea corbului și soare

Mă privești
eu croncăn și mă-ndepărtez în galop
fiindcă nu știu
dacă știi că acela
care îmblânzește
va fi răspunzător

Te-aș lua
în spinare
să te fac să simți cât sunt de tenace
culoarea corbului și lumina soarelui
negru și alb
blana mea umedă catifelată de iapă
grumazul meu puternic de femeie
dar nu știu
dacă știi
că aceea care se înhamă
va fi răspunzătoare

De aceea fug
și caut să trag aer
la vreme de seară
în pădurea cea mai mare a lumii
eu mă așez sub pomii
de pe deal în peisajul cel mai frumos al lumii
eu tot neagră ca păcura
galbenă ca petala galbenă de floare

Ai simțit
cum te privesc
Ochii tăi erau închiși închiși închiși
Îți aduci aminte magnoliile
unele flori erau atât de mari
încât aproape că ne-am fi potrivit
Aerul era sărat
dulce dureros

Ai măsurat adâncimea mării cu o sabie
moliciunea părului meu cu mâna
visele cu buzele tale
Toată vara te-am așteptat
desculță
pe o piatră caldă

cenușe din prag
Toată vara te-am așteptat
să vii acasă

Ar fi bine așa de bine să râd din nou
fiindcă eu nu mai cred
că oricine râde
va plânge
Ar fi bine așa de bine să plâng din nou
fiindcă eu tot mai cred
că acela care plânge
iubește

Noapte cinstită noapte
noapte a motocicletelor grăbite
și trandafirilor frivoli

Gonim în viteză
și eu am de ce să mă țin
ceva cât muntele de adânc
înalt cât valea

Noapte cinstită noapte

Aceasta e viața noastră
umedă
caldă
plăcută
care ne-alunecă din plasă
la poalele unui iceberg

Enver ERCAN

Turcia

Cele 2 poeme Ercan sunt corect in document alaturat

Vis cu ochii deschiși

de trei zile în stația de autobuz
aceeași femeie cu ochii ca nopțile treze până la ziua
de trei zile o întreb “aveți un bilet în plus?”

doar ca să-i audă încă o dată glasul
ea parcă tânjește, un fel de păcat inocent

încă nu știu cum o cheamă
privirea ei dornică, neliniștită, mereu aceeași
cum stă răbdătoare la rând să urce
ea încearcă să-și ascundă expresia feței

vocea-i rămâne acolo în stație și mireasma din păr
întreaga mea zi de lucru e străbătută de părul ei care
adie, se răsuțește, eu parcă mângâi orele murmurând
când ea se apropie: draga mea, e-o revărsare de roze părul tău

Întoarce fața cerului spre mine

ceea ce tu ai găsit la mine eu căutam demult
punctul fin pe care-l atingem când îmbrățișăm
vino și ia-mă de mână condu-mă pe ulițele tale
cuprinsă deodată în revărsarea ce sunt

tu vii pe când se lasă ca întotdeauna înserarea
dumnezeu știe ce vor spune vecinii
te dezbraci de zi, te înveșmântezi doar cu mine
liniștești, îmblânzești cu degetele intensă lumină

întoarce fața cerului către mine
lasă flacăra limbii tale pătimașe să călătorească
atunci când zbori liberă sunetul aripilor tale
spune toate cuvintele pe care le-ai rostit

binecuvântează doamne și apără noaptea aceasta

Edward FOSTER

Statele Unite

Dimineață

Gata cu încercările - nimeni nu-i treaz - e întuneric
Nu mai sosesc zorii - sentimentul este absent din mit,
din cartea asta, din tot ce te înconjoară -
Așteaptă numai - totul va veni
exact cum ai planificat.

E limbajul de care, îți aduci tu aminte,
vorbea Henry, citându-l pe Auden
misterios la început;

poemul ca limbaj memorabil.

Asta e sentimental.
N-ai să-ți aduci aminte nimic.
Nu vei avea ce simți.

Saturn

lui Leonard Schwartz

Saturn în cele ce urmează nu e cel din Goya, ci este regele recoltei - iubitul cunoscător și cunoscut pe care îl celebrau la 17 decembrie, zi considerată sfârșitul anului – acela prin iubirea căruia, spune poemul, a renăscut Acteon.

În canalul lat apa e întunecată:
ascunde aluviuni.
Cred că sunt lipit de creanga aceea reflectată
și privesc cum mă ții la pământ cu degetele tale.
Mâna ta face parte din cerul meu istovit.
Eu nu am cum poseda, însă voi recunoaște:
mâna care mă ținutuește aici este a mea întru totul,
ceva ce tu nu vei vedea și nu vei avea niciodată.

Nici absență nici spirit,
ci albastrul abundent al soarelui.

(Cel de care am eu nevoie acum nu va pleca acasă.
Iată dansul lui, înconjurat de pini înghețați.
Rășina fierbe, eu doresc ceea ce niciodată nu am crezut a vedea.
De parcă sub pânze
mâna lui se rotește în jurul soarelui.
Extatic, rece, arde:
Pe el îl privesc și astfel sunt văzut.)

(Frații mei, toate cuvintele fără soț sunt ale lui; restul vor fi ale voastre.
El locuiește linia abstractă, fiindcă acolo nu trebuie să simtă.
Mâna care spre cămașa lui se-ntinde îi întâlnește atingerea:
a atinge, spune el, nu înseamnă a alege.)

Dacă nu știi nimic, nimic nu vei simți, spun eu greșit:
cerul este al tău,
în cerul tău, soarele-ncepe iar să ardă.

Ești singur.
Nu te sună nimeni.
Tu le clădești recolta,
iar în in mîntea mea, numai și numai în mîntea,
văd cum degetele tale se-apropie lunecă odată cu aerul.

O tată, ce culoare am să văd prin cămașa ta astă-seară?

Trăind aproape fără cauză

*“Dar nu grăbi călătoria.
E mai bine când durează ani și ani . . .”*

Constantin Kavafis, “Ithaka”

Luminile se schimbă, dar dacă ne-ar fi dată alegerea,
sau mie cel puțin, ochii mi-ar fi de ajuns.
A cui a fost greșeala? De ce ar trebui iubirea ta
să depindă de necesitate?
Chelnerul înșeală
clienții, dar în zori, când am
băut suficient și te-am tras aproape,
am văzut că acela care mă reînvie trăiește.
Dar cine e el, întrebi,
ridici un deget
și (aparent în transă) intonezi,
Chelnerul trebuie să se bărbierească
ceea ce și face. Pentru mine el e întruchiparea viitorului
când toți vom fi iarăși tineri,
căutând păduri discrete
în zorii de zi flamboyanți.
Poate-ar trebui să nu mai caut lucruri atît de crase -
Tiepolo a fost un mai mare colorist;
nu l-ai găsi niciodată la cardinal acasă.
Să faci artă!
Iată soarele
începe să încălzească piața orașului
noi bem
tot bem

și ne prefacem că am făcut
ceea ce am fi dorit să facem.

Steven FOWLER

Anglia

{mâinile pe harpă}

Din nimic se hrănesc întrebările

Ernst Meister

mulțumesc gândului
de a gândi
mulțumesc nopții
de beție
Kaspar tot mort este
pianul de concert
în locul lui
are niște corzi lipsă

{Pai}

în sat la mine se spune mulțumesc

René Char

susține-i pe cei ce torc melodia maeștrilor
rătăcindu-se astfel
întoarce armele la locul lor
întoarce-te în pat
atinge buzele făpturii ne iubite
de vrei să-l nimicești pe celălalt
și iubirile lui

spune
eu nu i-am trădat pe ai mei
n-am ucis o zi
atât de mărunță că-i doar o banală
rătăcire, fragmente din alte viețile

piatră

ce nu fac gratiile pușcării
nu face nici pânda de păianjen
gratii așezate peste piatră
pe piatră & rafturi
goale, podoaba de pe coate, gratiile aici.

urcă iubirea sub gardul de granit închizând cu
sunet de lacăt. Lacătul când se îmbucă, marea de granit
înghețată. Fumul gratiilor de pușcărie formează pomi

Fiece gratie o fecioară. Fiece ușă un pâlcc de
traverse & atomi. Eu sunt filamentul de granit. Am
devenit copilul filtrului & filigranului. Sunt

prizonier la picioarele casei întunecate. Fiii ei
sunt arhitecți

Andrey GRITSMAN

Statele Unite

Cinema Moscova

Prin noroiul înghețat, pe vânt,
tencuiala căzând de pe blocurile
făcute în grabă la sfârșitul anilor '50, nu cum e cinematograful:
cărămidă tare, beton, construit de prizonierii Wehrmacht-ului
cu mâinile goale. Limonadă gazoasă în holul sufocant
înaintea filmului, tortură curată să privești fetele chicotind, asudând
în câte trei perechi de ciorapi până sus și haine groase, transformate din ale
bunicilor,
ținându-se departe de glugații cu șurubelnițe la buzunar,
tipi destinși, care-așteaptă acțiune. Am văzut *Cruciații*,
mândria poloneză la vremea aceea, prietenii bărboși ai lui Andrzej Vajda
călăreau neînfricați din ecran
spre noi. În hol deasupra tuturor—Lenin într-o pictură enormă, întunecată,
în picioare la birou, privind la ficusul prăfuit
cu ochii lui anihilatori, cu paharul de ceai strâns în mână
și lingurița frântă în punctul de scufundare.

In mamoriam

Mamei mele

A căzut și ultima frunză, acum totul
E acoperit de pământ.
Acesta-i începutul infinitei căderi.
Dincolo de linia asta, trăsăturile devin fluide,
o reflexie a feței.

Ultimul stol de cocori
deasupra unui gard în peisajul suburban, peste
amintirea din copilărie, când ploaia
ropotea în burlan.
Ce mi-a mai rămas acum—pe cine
să mai salvez?

Îți aud vocea, a și-nceput să înghețe, să pălească.
Prin luminiș vedeam țara
ca pe străfundul sufletului meu, unde
cerul e-nnegurat și norii albi—de parcă
cineva mi-a vărsat
cerneală și lapte peste copilărie.

Conversație

Acum sunt calm. Calm.
Acesta e începutul drumului.
Acesta e sfârșitul drumului.
Odată ce te-i născut, inviți sufletul
să se simtă confortabil, să bea un pahar cu apă,
să se-așeze lângă foc.

Dimineața te duci la cumpărături
cu sufletul după tine,
pe cei apropiați
îi lași în urmă și totuși
îi iubești pe toți, de parcă
doar te-ai dus la prăvălie
să iai Tropicana și Starbucks,
poate și pită *matzo*, blinii.

Ceri sufletului tău să stea liniștit;
cina se-apropie,
n-ai decât să-nveți să aștepti!

În sfârșit, lumânările, cartea, literele ciudate
respiră frig, aer vechi
de parc-ar veni din crevasele crepusculului
de pe uliți lăturalnice din Ierusalaim.

Ne-ncălzim gustând vin,
ierburi aromate și humus. Sufletul își pune un șal,
vântul întunecat trece peste ape,
pătrunde în odaie. De-acum
lăsăm ușa mereu deschisă,
dacă se-ntâmplă să vină proorocul Ilie să bea,
dacă se-ntâmpă să fim iar siliți să plecăm
în crucea nopții
ca să ne-ntoarcem acasă.

Rămas bun de la acest loc

Pe când tu pleci
frunzele cad,
soarele în apus mai întârzie
apoi a dispărut.

Locul stă nemișcat
iar timpul prin el trece
pe neobservate.

Până când vine altcineva
se-nchină la răsărit,
la frunzișul proaspăt,
aruncă pe jos mucuri de țigară,
un șervețel, o notă
pe cartea de vizită a cuiva.
Dup-aceea pleacă
pe drumurile predestinate.

Tu nu-ți mai aduci aminte decât
mireasma caldă și dulce-amară
de magnoliei, arțar,
foșnet din fântâna spartă,
propria ta fericire calmă
în clipa aceea.

Salvarea este
că nu știai:
nu erai singurul acolo.

Enes HALILOVIC

Serbia

Preludiu

Am văzut o doică trezind un copil să-l hrănească.
I-am spus, dacă i-ar fi foame el n-ar dormi.

Și ea mi-a răspuns,
Doarme dar îi este foame
Pentru că mie mi s-au umflat sânii.

Nici tu care primești poeziile astea
Nu te-ai trezit de bunăvoie.

Nici eu nu le-am scris doar pentru mine.

La știrea că s-a furat cea mai veche seceră din Bagdad

Totul a început în peninsulă și totul
Trebuie să se sfârșească acolo. Toți oamenii sunt dintr-o țară
Și dintr-un om
Care-a fost gonit din Eden.
Iar apa din nori și apa din mări este de fapt aceeași apă.

Are focul doar o soră de sânge?

Să-l lase în în mormânt pe sumerianul cu pana de construcții,
Toate versurile noastre sunt copiii lui.

Și lasă-l pe Hammurabi cel în unghi ascuțit
al cărui articol 25 din Cod scrie așa:

*Dacă în casa cuiva s-a stârnit foc și aceluia care vine la casă pentru a stinge
focul i se lipesc ochii de lucrurile stăpânului casei și lucrurile stăpânului casei le
ia cu el, atunci acela să fie aruncat în același foc.*

Se zice că bățul vine din rai,
Dar iadul are să-l ardă.

Din muzeu a fost furată cea mai veche seceră,
Babylon a venit de la cuvântul acadian Bab-ilu
Ceea ce înseamnă
Ușa lui Dumnezeu.

De pe acel pervaz de unde a furat-o
Să încerce el să se întoarcă la ceruri.

Sacrificiul victimelor la victime Sau de ce e omul complet surd

La armată, dresorul de câini
Taie urechea puiului

Să vadă
Dacă e rău.

La armată, meșterul
Când toarnă un tun
În loc de ghiulea, îi îndeasă pe gât mai întâi un cap

Să facă proba
Dacă nu e cumva năzuros

În armată, ofițerul
Întâi sparge oglinda soldatului

Ca să nu se mai poată privi în ochi.

Anahit HAYRAPETYAN

Armenia

La Muntele Ararat

*el își aducea aminte- când să fi fost? – era tânăr,
plin de vise și de simțire,
călătorea de la erevan spre margine
când fu aprins de o imposibilă iubire.*

pas cu pas urcând pe ararat
fir-ai afurisit fir-ai tu afurisit
pas cu pas mai mult mi se înfundă
sângele meu prin vene te poartă
despre tine scriu cu obstinație
de iubit nu iubesc

improvizațiile lui duke ellington
în camera cu pereții strâmbi
unde totul miroase a sex
rufele întinssă se usuce
papucii
până și cafeaua
eu abătută
tristă și transparentă
atât de lentă, feminină
mi-am văzut mâinile febrile
de parc-aș avea vreo patru ani
dacă zici că sunt rea, tu ești
tu cu degetele încrucișate la spate
ca dezlegare la minciuni
pe când mă pregăteai pentru tine

eu te omor
încep de la penisul
căruia nu-i plac fecioarele
atoate-cunoscător, atoate-poftitor
intelectual
harnic și câștigător
întotdeauna ridicat
semănătorul
gata mereu de luptă pe viață și pe moarte
numai și numai spre binele patriei înainteeeeee!

ai iubit
hahahaha
încă un număr în clubul zero
în agitația mulțimii de melomani
unde toți știu totul despre toți
de parcă abia ți-ai aduce aminte numele meu
golul marcat

chiar pe muntele ararat
am iubit
corpul tău scurt îndesat
transpirat
degetele scurte

ochii încrucișați
așa cum am iubit
la fiecare metru al muntelui ararat
multe alte penisuri tăiate
nu te iubesc
cum ciripitul încet ți se stinge
încă un pas înainte
spre culmea luminoasă

urc și soarele este cu fiecare pas mai fierbinte
sms-ul pe care mi l-ai trimis
că sunt foarte slabă la ce fund am
că burta nu mi se manifestă
că fața mi-e senină
și fruntea expresivă
că am țâțe mici și simpatice
neatinse de buze de guri
că pe ea o dorești, alpinista din mine
fugară, proscrisă,
pierdută, în paragină
singură și stearpă
că în muzeul viking de mine ți se face dor
nu mă enervează
vârful nu se zărește
norii s-au lățit
n-o să înnebunesc
la patru mii de metri beau
ceai din zăpadă de pe ararat topită
noroc!
fundul meu a ajuns pe planul al șaptelea
și nu supără pe nimeni
că nevoile toaletei trebuie împlinite
iar dis de dimineață
pornesc la drum înainteeee
spre piscul luminos

prin zăpezile muntelui ararat următorul
pas
fiecare pas puțin mai sus decât cel dinainte frigul e
insuportabil
sângele-n vine îmi duce voios bogatul conținut de sms-uri siemens
model cincizeci și doi, furat din vechiul telefon
anahit scrie
am să-mi pierd mințile
avansând atât de încet prin zăpezile
muntelui
așa nu mai pot merge
el, Juma, se repede
iar eu atât de ușoară că pot să și zbor dar îmi simt
greutatea tot mai mult
respir greu abătută

tristă și transparentă
atât de lentă, feminină
văd în sfârșit piscul

atoate-cunoscător, atoate-poftitor intelectual
harnic și câștigător întotdeauna
ridicat
semănătorul
gata mereu de luptă pe viață și pe moarte
numai și numai spre binele patriei
înainteeeeee!

Miron IZAKSON

Israel

Acolo un om

Acolo plânge un om
E plâns cu voce tare
Oare poți cunoaște limba
Omului după plâns.

Omul mai și râde
Aud și asta acum
Limba omului poate că
Se cunoaște după râs.

Am auzit un om
Plângând și răsând dintr-odată
Așa am aflat străfundul spiritului sale
Dar glasul vorbitor nu i l-am cunoscut.

Am să văd poate omul cândva
și n-am să-l recunosc după față,
n-am să-i știu numele, copilăria,
cum mâini are, care-i sunt fiii.

Adam

Dacă eu n-aș fi fost creat
Tu nu erai
Dacă eu n-aș fi ales bine și rău
Tu n-ai muri,
Dacă n-aș fi fost exilat
Tu n-ai cunoaște nostalgia
Dacă eu nu m-aș fi îmbrăcat
Tu nu te-ai dezbrăca niciodată,
Dacă n-ar fi fost fiii mei
Tu n-ai ucide
De n-ar fi fost soția mea
N-ai ajunge tu să te furișezi,
Am vârsta de eoni
Dar tu de mine îți aduci aminte
Deși s-ar putea să mă ascund

Nu voi fi găsit niciodată.

Asediu

Ca să asediezi un oraș
Ai nevoie de pomii din preajmă
Fiindcă doar ei știu să-l înconjoare.

Ca să asediezi un om
Îți trebuie copiii pe care i-a adus pe lume
Fiindcă doar ei știu să-i dea lovitura de grație
Știu ce îi poate face mintea să zboare.

Ca să strici o casă
Îți trebuie cărămizile din care-a fost făcută
Pentru că alte cărămizi
Distrug turnul ca să-l ridice pe al lor.

Jerzy JARNIEWICZ

Polonia

Pașaport Nansen

Cine ți-a spus, când, în ce limbă,
Că vorbești o limbă străină? Spanioloaica
Din Catalonia? Sau poate englezul care vindea
petarde în piața din Edinburgh? Nu pleca,
nu vom traduce nimic. Aș spune
în canadiană că e prea devreme, pe când ochii
cad pe mărgeaua din geana ta care pe loc îmi
mobilizează limba. Anik. Să vorbim, atunci,
ca unii fără de națiune: de fapt în dicționar avem
săruturi flamande, ciupituri în grai basc,
o șoaptă valonă de la ureche la ureche. *Lost in translation?*
Îmi rostești numele cu sunete pe care eu nu le pot pronunța
cu silabe străine din care-ți compun numele.
Je t'embrasse. Și așa va rămâne. I-am exilat pe traducători.
Suntem aproape – câtă vreme suntem unul de altul străini,
ca pomul și pământul, irisul și orizontul, liniștea și cuvântul,
eu, care până la urmă eul a întâlnit.

Tacitus în vacanță

undeva în istoria lumii

jumătate eventual un sfert de Europă

se mută la ora de
iarnă

dar în Belarus
nici urmă de zăpadă

ziua abia a răsărit și aruncă
o umbră asupra întâmplărilor nopții

care vor fi discutate
încă de dimineață

și ca să ajungem la timp
trebuie să plecăm târziu

în orice direcție
probabil separat

rostind verbe
într-o conjugare moartă

în vreme ce harta din manualul tău
seamănă cu Iugoslavia

o ficțiune
pe care turiștii n-o mai vizitează

Trădare

Mata Hari a fost inventată de David Lynch și de Mussolini
a venit la Roma cu trenul rapid și nimeni
nu-i mărșăluia alături, jur că așa îmi aduc aminte:

când mă iubești cum se poartă azi, nu mă-ntreba
nu mă-ntreba de celalte femei care, dac-au existat, au existat
în mileniu trecut și au dispărut fără urmă.

Nu ești istoric să citești pe gâtul meu,
astea nu sunt urme de dinți. Pe urmă, nimic nu durează atâta,
nici chiar trădarea, dacă nu e o poveste din trecut.

Cuvinte încrucișate

Federico (adu-ți aminte) era mort de trei zile
Dacă este să-l credem pe corespondentul italian.
Și tot n-am găsit cuvântul pentru spațiul de jos
Din șase litere - plus Ludmila.
Nu mult după el (mai știi) Massina a murit și ea,
Ceea ce mi-a întărit convingerea că era un regizor
sentimental. Și puteam câștiga un prăjitor de pâine
și o ediție de lux cu *Idiotul*. De Dostoevski
fac eu rost într-o zi. Am văzut filmul. Dar prăjitorul. E greu
să vorbești aici de pierdere. De fapt
nici n-am intrat în discuție. E greu de spus. Am rămas
pur și simplu fără cuvinte. Vino

Antigone KEFALA

Australia

Viața de familie

Sunt obosită să trăiesc acasă printre străini,
să stau cu ei la masă,
așteptând acceptarea care nu mai vine,
o înțelegere care nu se va naște,
măsura din noi consumată.

Atunci ies pe străzile aglomerate,
și vă văd, tineri care doar atâta cunosc, pe totdeauna,
vorbind, râzând prin trenuri,
fără să știți de sămânța care lucrează
de acum în mâinile oarbe;
și mă gândesc la el,
tăcut, greu de anii netrăiți,
pășind singur prin hățișurile grădinilor,
sub ploaie, căutând uitarea.

Epilog

Ne-am născut obosiți
gustând de la început lasitudinea sfârșitului
mădularele noastre pline de momente învinse
trecând unul pe lângă altul în bezna

camerelor cu tavane joase
ziduri de rocă masivă, abrazive
indiferente, închizând spațiul.
Neîn stare să ne imaginăm viitorul
în lungi saloane medicale
pline de scări care nu duc nicăieri
și telefoanele sunând -
mesaje de la sufletele care-au plecat
și nu găsesc pacea.
De afară cine are să ne-audă strigătele.
Doar ploaia căzând tăcută,
doar ușile închise
marchează ieșirea.

Venerare

Ei mâncau pământ, dormeau cu el
mireasma li se rotea în sânge
până când se umpleau cu pământ,
se iubeau cu oile
se rugau cu voci mutilate,
în limbi tăioase de țapi cântau
despre locuri pietroase, ierni cumplite
ecouri de vânt în beznă
prin copacii aspri.

Brațele statuii albe
în vârf
se întindeau ca niște coarne uriașe
în soarele de primăvară.

Vechiul palat

Vântul bătea neliniștit
pe terenul gol,
așa cum mi-a rămas în memorie,
peisajul ăsta blestemat -
acum orfanele în uniformă
se jucau prin iarba înaltă,
după-amiaza de duminică se instala
umedă și părăsită pe
zidurile cenușii, lunga fațadă
cu storurile trase,
capela, galben ocru,

vocile lor subțiri pâlپând
în vânt... doamnă... doamnă...
pe cine căutați dumneavoastra...?

Istorie de familie

Saten în camera Mamei,
oglinzi, cutii de alabastru,
scoici din Marea Neagră, apa cântând,
mă învârteam în jurul patului și cântam:
Auzi marea din mine?
M-am oprit la patul cel nou
un cap de stridie și coadă de crab,
ca în cărțile de zoologie,
l-am cules și l-am înghițit,
îngrozită,
dar nu avea nici un gust.

Când m-am regăsit plângeam,
bătând pământul cu pumnii,
doicile erau în preajmă,
toate în gri și fața lui
cu ochii frumoși întunecați
a lunecat la distanță, nu l-am mai ajuns.

Birhan KESKIN

Turcia

BÎRHAN KESKÎN

*“Esența lucrurilor e ascunsă în aleph
Dacă-mi spui ba, voi fi pierdut.”*

YUNUS EMRE (acum 700 de ani)

În frumoasa amintire a lui tata, care stă pe limba mea ca un cuvânt neterminat...

O dudă, foșnetul ierbii, aceasta e tinerețea
și pruna renglotă și toate cireșile.
La patruzeci de ani? Smochine împrăștiate, lăcusta marocană,
Planeta amestecurilor

Timp insular, monotona limbă a verii.

Estradiol 5.8

Sunt micșorată, apele în mine au scăzut
cuvintele nu înmuguresc.

Pe când

eu sunt dintre voi, tu ești muza.

Am adormit având încredințarea asta,
m-am culcat și m-am sculat cu asta.

De ce revarsă inima mea sânge în poem?

Ea a plecat de acasă

Cu tine am trăit demult într-un limb,
Am fost și m-am întors din morți, spune ea.
Nu-mi mai găsesc nicăieri locul pe pământ.

Uriunde merg nu e bine, oriunde sunt nu pot sta.
Nu ea spune asta, ci eu o spun. Nu o spun eu, ci ploaia.
Sunt cea dintâi zi care s-a agățat de tine și a rămas. Asta ai spus
tu în ziua aceea,
astăzi ea spune asta.

De atunci floarea ploii îmi iese înaintea.

Sunetul tobei, vibrația tobei răsunând prin lungii ani
m-a făcut să cad de pe zidul golaș.

De aceea nu am putut rămâne sus, am căzut în leșin,

Brațele mi-au crescut tot mai lungi. Nici nu mai seamănă a brațe.

Aceea rămasă la pământ, aceea în comă, aceea care-a căzut pe când se agăța de zid spune,
Nu plânge draga mea, nimic nu merită lacrimile ce-ți curg din ochi.

Aceea în comă spune,

Brațele mele îți cuprind mijlocul și acum. Istanbul era sunetul
fluierului de trestie pe care și azi îl cântă.

Fața ta este a mea și o port. Da, spune ea

Percuția aceea mă atinge adânc.

O șoptită cântare va rămâne:

O melodie lăuntrică: nu se frânge, nu pierde.

Să plec ar fi moarte, să stau e un păcat.

Pentru asta nu aveam un nume, l-am aflat mai târziu :

Ea a plecat de acasă.

Jan KONEFFKE

Germania

Trebuie să facem curat

Trebuie să facem curat în casă și iar cărăm
prin cer gălețile de apă
alunecăm pe cârpele ude lustruim
țigla cu țigla de la bordură la acoperiș
aleargă păienjenii, găzgăniile se cațără
nori de praf se întind peste râul Spree
cui să-i fie milă de gunoi, mie nu
aspiratorul urlă ca lupul –
dar mai târziu cum ne prinde iar grija
în casa curată ca un pahar
sub cort luminos
noaptea vântul ne bate mizeria mizeriilor
înapoi prin ușa din din spate

Visele mele

Visele mele, de ce-mi tropăiți voi umbroase pe acoperiș
de parcă v-ar lumina steaua cea rea
dedesupt orașul doarme adânc
nimeni nu vrea să știe de voi
pentru cel care știe totul, niciodată nu va mai fi bucurie

(1984-1989)

Câinii zgârie prin curte (Sesenheim)

Câinii zgârie prin curte
de parcă pământul ar ascunde povesti

de parcă inima în lăcașul ei
mai aruncă și-acum rochia peste odaie
de parcă norii încă mai vin de la Rin
dânțuind în fața șurii pe seară
de parcă dulcile fructe
încă s-ar prăvăli în poala iubitei
parcă el ar dăruia iar și iar
fugarele vorbe: poetul

e bine
în curte Friederike

liniștește câinii

Kiril KOVALDJI

Rusia

Numere

100 poeți :

Unu
contează !

100 soldați :

din zerouri
se face victoria.

debranșezi telefonul
lași televizorul închis
nu citești ziarele
nu deschizi scrisorile
nu cauți nimic pe Internet

privești în oglindă —
pentru a face cunoștință...

O iubesc pe fata, pe tânăra asta,
când o văd inima-mi stă în loc,
dar eu am șapte ani,
ea nu este pentru mine.

O iubesc pe tânăra, pe femeia asta,
când o văd inima-mi stă în loc,
însă e doar un portret, ea nu-i din această lume,
ea nu este pentru mine.

O iubesc pe femeia, pe tânăra asta,
Când o văd inima-mi stă în loc,
Dar am șaptezeci de ani,

ea nu este pentru mine.

O iubesc pe fata asta frumoasă
când o văd inima-mi stă în loc,
dar am murit demult,
ea nu este pentru mine.

Maruša KRESE

Slovenia

Bosnia și Herzegovina, 1994

Ne-am dus la biserică, dar nu mai era.
Ne-am dus după apă la râu,
dar nu mai era.
Ne-am dus după suflete, dar nu mai erau.

Ne-am dus să ridicăm testamentul și l-am citit.
Nici măcar soarele, stelele și norii nu mai erau ale noastre,
așa spunea testamentul, în afară de singurătate.

Ne-am dus, ne-am tot dus. În drum spre mare.
Marea cui?

Palestina, Gaza, 2001

A fost într-adevăr stârșitul lumii?

Nu, n-a fost, au spus copiii
în brațe la mama lor
așteptând.
Cântecul.
Soarele.
Râsul.
Pe oamenii aceia plini de căldură.
Nisipul deșertului.
Briza de seară.

A fost într-adevăr sfârșitul lumii?

Nu, n-a fost, au spus copiii
așteptând mai departe
viața pe care n-au apucat s-o cunoască.

Un cântec, pe care să-l poată auzi.
Un cântec.
Vântul.

Bosnia și Herzegovina, 1994

Am părăsit morții și o mie de minciuni.
Am părăsit orașul în lacrimi,
mame, tați, soldați
și stârșitul lumii.
Am părăsit orașul eroilor.

Am lăsat în urmă speranțe și vise
și pe toți zeii în mâna cărora ne aflăm.

Plecând am trecut râul
care curge până la mare.

Până la mare,
unde portocalii sunt în floare.
Erau, cel puțin până ieri.

Tomas MAC SIOMOIN

Irlanda

Traducerea

Din harpa fără corzi
coboară foșnind
muzica toamnei

până la genunchi se adună
silabele pe la răscruci

'brun' și 'galben'
șoptesc în seara asta
vorbitorii fără dinți ai locului

iar tu nu înțelege deloc
n-are nimic!
ei nu vor mai fi mult timp pe aici
și oricum
eu am un fluier fără găuri
la care am să cânt
(doar pentru tine)

absolut

aceeași
melodie

Icar

Te-ai oprit tu, Icar
la marginea stâncii
înainte de a te lansa în gol
cu ochii întregii omeniri ațintiți
la conturul frunții eroice

A încolțit îndoiala în inima ta
înainte să-ți pui în mișcare aripile de ceară
când ai întors spatele spre neguri și umbră
iar fața spre limpezimea luminii solare

ori ai văzut în adâncul visului
ochiul rece impasibil
și firul amar al lințoliului
în războiul ursitoarelor indifferente

Și saltul totuși l-ai făcut!
Spune, Icar,
secretul care sudează jumătățile voinței spintecate
și neînfricata aripă de ceară

Câmpul Olarului/Haceldama

Ah, de-aș fi știut eu atunci
prețul sclaviei
pentru făptura aceea subțire, albă ca neaua
pe care-am iubit-o cu pasiune și îndrăzneală:
cei treizeci de arginți
treizeci de picături de sânge
îngropate la mine în Haceldama
trupului fără de căință

Nikola MADZIROV
Republica Macedonia

Umbre care trec pe lângă noi

Într-o zi ne vom întâlni,

ca o barcă de hârtie
și un pepene care se răcește în râu.
Ne va însoți
Neliniștea lumii. Palmele noastre
vor acoperi soarele, ne vom
apropia unul de altul cu lanterne în mâini.

Într-o zi, vântul nu-și va mai
schimba direcția.
Mesteacănul are să scuture frunza
în pantofii noștri din prag.
Lupii or să vâneze
inocența noastră.
Fluturii ne vor lăsa
pulberea lor pe obraz.

O bătrână va povesti
despre noi dimineața în sala de așteptare.
Și ceea ce spun eu acum
a mai fost spus: așteptăm vântul
ca două steaguri la hotar.

Într-o zi toate umbrele
vor trece pe lângă noi.

Nu știu

Toate casele pe care le visez sunt departe,
departe e glasul mamei
care mă cheamă la masă, dar eu alerg spre câmpul de grâu.

Suntem departe ca mingea care n-ajunge în poartă
ci o ia spre cer, suntem vii
ca termometrul care este precis numai când
îl privim.

Realitatea de la distanță mă-ntreabă în fiecare zi
ca pasagerul necunoscut care se trezește la mijlocul drumului
întrebând, *Ăsta e autobuzul?*
Eu răspund *Da*, însă gândesc *Nu știu*,
nu știu orașele bunicilor tăi
care vor să lase în urmă ce au descoperit, bolile,
vindecările prin răbdare.

Visez o casă pe dealul nostalgiilor noastre,
să privesc valurile mării desenându-ne

cardiograma căderilor, a iubirilor,
felul în care oamenii cred pentru a nu se scufunda,
felul în care fac pași ca să nu fie uitați.

Sunt departe cocioabele unde ne-adăposteam de furtună
și de durerea căprioarelor murind sub ochii vânătorilor
mai mult singuri decât înfometăți.

Clipa de la distanță mă-ntreabă în fiecare zi
Aceasta e fereastra? Aceasta e viața? eu spun
Da, însă gândesc *Nu știu*, nu știu dacă
păsările vorbind vor rosti și altceva decât *Cerul*.

Acasă

Am locuit la marginea orașului
ca felinarul cu un bec
pe care nu-l înlocuiește nimeni.
Pânze de păianjen legau între ele zidurile,
sudoarea ne prindea mâinile laolaltă.
Mi-am ascuns ursulețul de pluș
în găurile din ziduri de bolovani
ca să-l adăpostesc de propriile mele vise.

Zi și noapte am adus viața în prag
revenind ca albina care
se-ntoarce mereu la aceeași floare.
Era timp de pace când am plecat de acasă:

Mărul mușcat încă nu se învinețise,
pe scrisoare un timbru cu o casă veche părăsită.

De la naștere am migrat spre locuri liniștite
și goluri s-au prins sub mine
ca zăpada care nu știe unde-i e locul
pe pământ ori în aer.

Înainte de naștere

Străzile erau gata asfaltate
când ne-am născut noi și toate
constelațiile erau alcătuite.
Frunzele putrezeau

la marginea trotuarului,
argintul se înnegrea
pe pielea lucrătorilor,
oasele creșteau
de-a lungul somnului.

Europa se unea
dinaintea nașterii noastre și
părul unei femei se întindea
calm pe suprafața
mării.

Umbra lumii îmi trece peste inimă

Eu nu am curajul pietrei strămutate.
Mă vei găsi întins pe o bancă umedă
dincolo de tabere militare și de arene.

Sunt gol ca o pungă de plastic
umflată cu aer.

Cu mâinile despărțite și degetele alăturate
arăt spre acoperiș.

Absența mea e consecința
tuturor istoriilor povestite, a nostalgiilor cu intenție.

Inima îmi e străpunsă de o coastă.
În sângele meu plutesc cioburi de sticlă
și nori mi se-ascund îndărătul globulelor albe.

Inelul de pe mâna mea nu are umbră proprie,
trimite cu gândul la soare. Eu nu am curajul
stelei strămutate.

(Titlul din Lucian Blaga)

Milovan MARCETIC

Serbia

Vizită amoroasă

Te-ai întors cu cele trei pisici ale tale,
ai adus mure otrăvitoare culese la capătul lumii,
și alte cadouri, lucruri casate,
pentru a-ți etala pletele pe hârtiile mele,
fără un cuvânt, depravată, voluptuoasă.

Până să intri, ți-ai apăsât nasul
de pătratul ferestrei, ca să nu te recunosc
după care ai mângâiat clanța ușii cu mâna,
de la primii pași ți-ai descheiat prima
rochie, la a doua, a treia, a patra
ai smuls nasturii, te-ai desfăcut toată,
până când ai dispărut în întregime.

Musafir

Lumea-și aduce aminte de el, într-adevăr era ireal:
îl auzeai de departe cum vine,
înainte să intre, înainte să deschidă poarta,
auzeai vârful metalic al bastonului de abanos,
zgomotul de fier al tălpilor, foșnetul hainelor;
întotdeauna în pantofi buni, la fel și hainele,
uneori trecea chiar și în frac.

Venea cu daruri ambalate în celofan,
dar înainte de asta, de luni de zile, poate ani,
trecuse pe stradă, cu altă cravată
și pălărie, privea
spre fereastra noastră, cu ficusul din glastră,
și perdelele, îngălbenite desigur de vreme.

Până la ziua când l-am invitat, l-am așezat la noi la masă,
am ascultat primul cuvânt pe care l-a spus, apoi următoarele,
observându-i întotdeauna nodul de la cravată,
reverele, umerii, degetele încrucișate pe masă;
vorbea puțin, dar ne asculta cu atenție,
pe noi care-abia dacă scoteam o vorbă.

Așteptam să se deschidă un izvor al cuvintelor,

să izbucnească fluviul prodigioasei lui istorii,
dar el rămânea tăcut, dispărea puțin câte puțin
pe după cravată, pălăria de catifea, pardesiu,
în sfârșit i se stinge și zgomotul pașilor, foșnetul hainelor,
fixarea bastonului în trepte la plecare.

Puțin după aceea, n-a mai fost nici pe stradă,
ficusul nostru era mai departe la locul lui,
noi stăteam tăcuți, perdelele se îngălbeneau,
și iată acum suntem la masă,
observăm farfuriile și tacâmurile de argint,
și ne întrebăm: oare el ne-a văzut vreodată,
ne-a cunoscut, ne-a făcut vizite,
cine dintre noi a trăit cu adevărat odată?

Philip MEERSMAN

Belgia

reflecție asupra acestor timpuri noi (poezie post 9/11)

AAAaaarrrrrrghghgh
ȚIPă crăpătura din oglindă

RECE-CA-GHIAȚțsssjsjsjjA APA-ȚĂȘ-wsjwusjwusjsjsj-ȚĂȘNEȘN-eș-eș-eșTE
vina adusă - peste - din – trecut
au durut n-au știut
au însetat de spălat
spumă-nspumat-au
săpun frecat-au
mâinile mele roșii noduroase.

Curentul vomează o bulă
creează imagini de 380V pe
retina mea care se desprinde
Dar eu nu pot
eu nu mă pot desprinde
nu pot sta deoparte, privind
fără nechezat
nu pot nimic să fac
nu pot face nimic = un criminal
fapt Matematic.

Nimic nu se schimbă!
Totul este și va fi
Nu s-a schimbat nimic.

Ferma Animalelor înfulecă mai departe
mereu egală
Neisprăviții se bat pe spate unul pe altul și umplu sacul
se bat pe spate unul pe altul și umplu sacul
se bat pe spate unul pe altul și umplu sacul
se bat pe spate unul pe altul și umplu sacul
Spune asta rămășițelor de cadavru tremurătoare trepidante
– odată (doar acum) umane –
zdrobite de
mașină perete epavă gard bărbat femeie stâlp drum
SPUNE-LE că DEMOCRAȚIA învinge.

Aveți recunoștința lui/a ei
eternă
(fin'că deosebirea nu se mai poate face).

Încetarea focului

sssssssssssssst

pst

auzi
ascultă

eliniște

atâtaliniștepaici
eitac
facsemneslabe
pânzadinteaguri
rupturideperdele ramedegeam

artrebui
eivor
numai
nuiarăși

final-prob-abil?

sssssssssssssst

nutrezi fantomele
eioare iar vorbesc
ei vorbesc iar
retrăgându-se

vino iar afară
joacă-te cu copiii
fătâr-guieli
fugată-tă-lui-să-fârșit
atenție lamine
atenție la autobuze
obuze
restul
niciun boem
nicio bătaie de tobă
nicio muzică de marș

sssssssssssssst

noi iar dormim
în groapa în apoi
prea multe cadavre
clădiri întoarse
poduricase
legături pașnice prietenești
formate
din îmbrățișări de obuz
care topesc

vafi
vafi prob-abil-itatea- finală
probabil vafi
vafi pace

sssssssssssssst

pst

auzi
ascultă

eliniște

atât liniște aici

Țara Sfântă

Am fost în Țara Sfântă
am stat la Nazareth
am vizitat Locurile Sfinte
am cumpărat nisip Sfânt
am cumpărat apă Sfântă
am cumpărat tămâie Sfântă
am cumpărat ulei Sfânt
am pornit în căutarea
unei linguri din lemn de măslin
a lumânării de nuntă
a două scurte poeme.

Am fost în Țara Sfântă
m-am produs la Mughar
am luat nisip Sfânt
apă Sfântă
Sfânta tămâie
uleiul Sfânt
și am pornit în căutarea
unei linguri din lemn de măslin
a lumânării de nuntă
a două scurte poeme.

Am fost în Țara Sfântă
am ascultat poezie arabă-ebraică
am ținut în mână nisip Sfânt
apă Sfântă
Sfânta tămâie
uleiul Sfânt
și am pornit în căutarea
unei linguri din lemn de măslin
a lumânării de nuntă
a două scurte poeme.

Am fost în Țara Sfântă
am trimis sms-uri prietenei mele
am luat nisip Sfânt
apă Sfântă
Sfânta tămâie
uleiul Sfânt
și am pornit în căutarea
unei linguri din lemn de măslin
a lumânării de nuntă

a două scurte poeme.

Am fost în Țara Sfântă
m-am scăldat în Iordan
am păstrat nisipul Sfânt
apa Sfântă
Sfânta tămâie
uleiul Sfânt
și am pornit în căutarea
unei linguri din lemn de măslin
a lumânării de nuntă
o cartelă sim
și două scurte poeme.

Am fost în Țara Sfântă
am mers la Haifa cu autobuzul
am vizitat un nou templu
Mi-am prețuit nisipul Sfânt
apa Sfântă
Sfânta tămâie
uleiul Sfânt
și am pornit în căutarea
unei linguri din lemn de măslin
a lumânării de nuntă
a unei cartele sim
și două scurte poeme.

Am fost în Țara Sfântă
am fost condus la un souq
am cumpărat o cartelă sim
Mi-am adus aminte de nisipul Sfânt
apa Sfântă
Sfânta tămâie
uleiul Sfânt
și am plecat în căutarea
unei linguri din lemn de măslin
a lumânării de nuntă
și două scurte poeme.

Am fost în Țara Sfântă
am auzit cântările druzilor
am fost dat jos de pe scenă
m-am simțit noros să am nisipul Sfânt
apa Sfântă
Sfânta tămâie
uleiul Sfânt

și am plecat în căutarea
unei linguri din lemn de măslin
a lumânării de nuntă
a două scurte poeme.

Am fost în Țara Sfântă
am urcat în autobuz cu poeți din Ghaza
la Tel Aviv am schimbat
autobuzul spre Ierusalim
M-am simțit în siguranță datorită nisipului Sfânt
a apei Sfințite
a Sfintei tămâi
a uleiului Sfânt
și-am pornit să caut
o lingură din lemn de măslin
lumânarea de nuntă
o mănăstire unde să dorm
cheia de sub piatră
și două poeme scurte.

Am fost în Țara Sfântă
am găsit Mănăstirea Sfinta Clara
am luat cheia de sub piatră
am dormit în “Țara Făgăduinței”
Am visat nisipul Sfânt
apa Sfințită
Sfânta tămâie
uleiul Sfânt
și căutarea
unei linguri din lemn de măslin
a lumânării de nuntă
a celor două scurte poezii.

Am fost în Țara Sfântă
am colindat prin Orașul Sfânt
am rătăcit pe străzi
am băut ceai cu un negustor
am fost fericit să am nisipul Sfânt
apa Sfințită
Sfânta tămâie
uleiul Sfânt
am găsit
două linguri din lemn de măslin
lumânare de nuntă
o cupă din lemn de măslin
Sfânta Biblie în lemn de măslin

și am scris
acest scurt poem.

Agi MISHOL

Israel

Seherezada

Aceasta sunt eu – Șeherezada poemelor
Și nu știu cât timp mi-a mai rămas
Între aspirația de a trăi și expirația morții.

Zei mi-au dat o pedeapsă ciudată:
Cu cât mă dezvălui mai mult, cu atât mă micșorez
Și cu fiecare mână care se întinde spre fața mea, spre fața ta,
Viața mea veșnică în inima ta
Se scurtează.

Priveste-mă,
Sultanul vorbelor,
Cum mă încurc acum printre voaluri.

Eu nu îmi doresc să îngheț neatinsă pe vreun pedestal
În salonul cu femei din haremul tău
Cu toate rugăciunile tăcute, interiorizate
Și chiar dacă aş străluci ca steaua dimineții
Ce ar însemna aceasta pentru mine?

Destul ți s-a plimbat *mouse*-ul printre degete,
Destul ai cântat pe taste silențioase de calculator,
La ca e bună inteligența fără dragoste,
La ce folosesc ochii lipsiti de un "*right click*"?

Înlătură furnicarul din capul tău
Și odihnește-te în mine.
Nu fi îngrijorat,
Dorul nu se sfârșește niciodată
Și sufletul ca un licurici
Pâlpâie, pâlpâie.

Eu scriu cele mai frumoase poeme
Când îmi ling rănilor micilor săgeți în singurătate,
Iar când voi muri în inima ta plină de sete
Tu te vei trezi din nou
În poemele mele

La o viață veșnică.

Copilărie

În fiecare seară

Așterneți cearșaful alb pe pat
Și vă predați.
Lampa vă luminează pe amândoi
Dar fiecare își păstrează cu meticulozitate
Partea sa de pat.

La tine pe noptieră, tată, sunt nelipsite bulinele
i inhalatorul.
Iar pe noptiera ta, mamă, stă enciclopedia de buzunar
Dicționarul maghiar-ebraic
Și cartea de rugăciuni între paginile căreia
Fotografiile părinților
Migrează
De la un capitol la altul.

Capul tău, tată, stă pe un munte de perne
Încununat de o pernița brodată cu flori
Iar ție , mamă, îți ajung numai două perne.

Când stingeți lumina
Vă întoarceți unul cu spatele la celălalt
Si va înfășurați în pilota cu pene de gâscă pe care
Ați adus-o cu voi pe vapor
Din Transilvania.

Femeia-Bombă

Tu ai numai douăzeci de ani
și prima sarcină pe care o porți este o bombă.
Sub rochia ta largă ești însărcinată cu dinamită,
Plină de așchii de metal treci prin piață,
ticăi printre oameni –te numești Andalib Takataka.

Cineva ți-a sucit șuruburile în creier
și te-a lansat spre oraș.
Tu care vii din Casa Pâinii-Beth Lehem ți-ai ales tocmai
o brutărie.Acolo ai scos din interiorul tău declanșatorul

și împreună cu pâinile pentru Sabat,
cu macul și cu sesamul lor
te-ai aruncat spre ceruri.

Împreună cu tine în moarte
ai luat pe Rivka Fink
și pe Elena Kondraiev din Caucaz,
pe Nisim Cohen din Afganistan
pe Suhila Husi din Iran
și doi chinezi.

De atunci multe alte noutăți
s-au așternut peste povestea ta
despre care eu vorbesc
și vorbesc
fără să am ceva de spus.

Măslinul

Au înfipt măslinul printre trei palmieri
Într-un strat de pietriș de la depozitul de construcții
În mijlocul intersecției care a ajuns peste noapte o piață.

Soferii grăbiți
Îl pot zări
Printre vasele de flori înclinate

Însă nu au timp de povestea întortocheată
Care crește din trunchiul său ori din coroana tunsă drept
Aliniată cu umorul unui urbanist.

Ei nu pot ghici că acolo sunt rădăcini care băjbâie năucite
În pământ străin
Și din clipa în care soldații le-au retezat
Rădăcinile încă mai poartă resturi din tărâna mamă
Ca merinde aduse de acasă.

Dăruite și nedorite, măslinile pomului
Îmi înnegresc fața
Și nu există pe lume trandafiri
Care să-mi consoleze inima
Roșie toată de rușine.

Muezin la tranzistor

Muezinul înălța glas de tranzistor printre pomii din livadă -
Hassan desculț, legat de pământul meu
Frământa pâinea serii din făină evreiască
"e prea fină, ya Hagi"- aceasta sunt eu.
Inchid ochii care au tot socotit după o zi de recoltă
Și stau lângă el ciucită la focul pe care-l aprinde.

La o țigară sucita de mână și una de marcă locală Europa
Noi plănuiim ce vom face mâine cu piersicile.
"Ya , Hagi", oftatul sau arab
Se reazema de consoanele
Numelui meu unguresc stâlcit.

În aceste-nserări ale fotosintezei
Mâinile lui trec peste masă
Și răspândesc vraja pitei.
Hassan îmi înalță palate legendare,
Cele O mie și una de nopți ale Gazei,
Corpul lui – o vietate subtilă, șerpuitoare,
Ochii lui – replica focului

Traducerile din Agi Mishol, de I.I. și Riri Manor

Brane Mozetič

Slovenia

BANALITĂȚI

28

Visez că sunt o panteră. Cu blana deasă
neagră și ochi luminoși. Merg în urma
ta. Tu te întorci și nu îndrăznești
să iuțești pasul, să încetinești
ori să stai în loc. Mă deranjează șoseaua lată,
blocurile, asfaltul încins la roșu,
Mă deranjează casele mici, câinii speriați,
oamenii care sar în lături. Tu șezi,
obosit, în fața unei cafenele, eu mă aștern
la picioarele tale. Tu aștepti. Nimeni nu-ți ia
comanda. Ei privesc de departe și
cred că e o reprezentație, o piesă,
unul poate chiar aplaudă, însă toți rămân
la distanță. Seara, obosiți, ne întoarcem

acasă. N-ai vorbit cu nimeni, nu ți-a dat nimeni
să mânânci, să bei. Te-au privit
cu teamă. Eu ridic în picioare
și deschid uși. Nu ai scăpare.
Te lungești și-ai vrea să mori. Cu dinții,
eu smulg hainele de pe tine, te ling
iar tu tremuri, auzi sirena,
un zgomot insuportabil la ușă, țipete
omenești la megafon, șuierul gazelor lacrimogene
gloanțe, fumul se ridică, eu te țin
și mai strâns, te acopăr te apăr.
Aud focurile de armă, focuri de armă.

38

Nu știu de ce mi-ai apărut în minte. Primul pe care
l-am sărutat, deși erai prea beat
să-ți dai seama. Dar am simțit
durerea neîndurătoare și fericirea, tânjind să te ating,
să simt privirea ta când te mângâiam delicat
pe spate. Nu știu dacă m-am gândit vreodată la sex
cu tine. Nu mi-am imaginat asta niciodată.
Totul a-nceput când ai vrut să mă plimbi cu bicicleta.
Ce mult mi-ar place să fiu prietena ta, m-am gândit,
neștiind altfel. Ai avut grijă de mine, m-ai răsfațat, ai vrut
să ne-ntâlnim seara singuri să ne ținem de mână roșii-n obraz.
Pe urmă toate lucrurile au fost altfel. Vezi, pentru că ție nu-ți plac
aceste sentimente, ai ajuns un bărbat gras și plicticos. Când îți amintești
vreodată de mine, probabil îți vine rău de la stomac. Și
mulțumesc, fiindcă altfel nu stăteam acum la spălătorie
așteptând să mi se spele hainele pe când afară plouă,
cu niște chinezi care se-agită în jur și huruitul mașinii de spălat.
Citesc poemele lui Killian și nu simt cum trec iute anii.
Uneori mai încerc să mă-ntorc, de parcă
asta ar fi posibil și găsesc un adolescent căruia îi făcea plăcere
să mă plimbe cu bicicleta, să mă țină de mână.

40

Dragă Ana, Ljubljana e un coșmar. Primul
gând care-ți vine este să-ți tai
vene, să te spânzuri, să sari
de pe clădire. Trebuie să fii beat încontinuu sau drogat
să suporti. Prietenii nu-s prieteni, cunoștințele nu st

86

cunoștințe, iubiții nu-s iubiți, mama nu e o mamă,
tata nu e un tată, nevasta nu-i o nevestă, pământul nu e pământ,
totul atârnă în golul nesfârșit, halucinații, umbre,
fantasme, apa nu e apă și aerul nu e aer, focul nu e foc.
Dragă Ana, orașul nostru e sfârșitul lumii
fără nici un soi de speranță, el vegetează, e
un chin, te împunge în burtă, o concentrare
a forțelor negative care fac tot ce le stă în putință
să te transforme într-un idiot și un infirm. Ljubljana,
șarpoaică dulce la vorbă, care ți se înfășoară în jurul trupului
cu dulceață, cu sentiment, încât rămâi fără aer, nu mai ai scăpare
de ea, te urmărește neîncetat, se strecoară după tine,
colorată, ne-primejdios. Dispari, piei
în mlaștină, întoarce-te în noroi pentru totdeauna,
mântuiește-ne pe noi.

Aleș MUSTAR

Slovenia

Depresie

Cum să nu fiu eu deprimat
când – bărbat între două vârste fiind – îmi aștept
maturizarea versurilor
în lumea asta care devine din ce în ce mai științifico-fantastică.
Sunt amorțit de nu mai simt
nici când vibrează celularu-n buzunarul pantalonilor.
Cutia făcută să te distreze la apăsarea unui buton
tocmai transmite funeraliile Șefului de Stat, stil vultur.
Ratingul urcă vertiginous când imaginea *zoom* fixează trupuri carbonizate în accident,
indicatorul înnebunește chiar de tot
când pe ecranul TV apar fețele indurerate ale soției, copiilor.
Într-o țară, undeva, cutremurul îngroapă trei mii de oameni.
Victimele războiului marchează abia locul trei.
Imaginea generată la computer se scarpină-n cap.
Dacă ești vegetarian nu faci gripă aviară
abstinența te ferește de SIDA
statul în casă, de sindrom respirator acut
- de uniformizarea minții însă nu e scăpare.
Primesc un e-mail
- să nu fie virusat ! -
spunând că țara făgăduinței
a pus embargo pe importul literaturii din așa-zisele țări nedemocratice.
Să-mi întăresc mușchii la sala de forță?

Să mă fac Super, Action ori Spider Man,
ești tu gata să fii Xena
pentru ca împreună să putem salva omenirea?
E asta OK pentru un poet?
Câtă decență virtuală cere indecenta noastră lume!
Nu știu dacă să nu mă dau bătut
să urc dealul
cu ninsoarea abia așternută
ori numai să schimb canalul,
uite de-aia sunt azi
deprimat cum nu se mai poate, iubito.

La Șarpele Roșu

Țigăncile au amuțit,
nu au în meniu berea ursului,
dar servesc specialitatea casei, excelentă:
Pushkin la grătar.
Șeful bucătar taie la el cu multă grijă.
La Șarpele Roșu nu prea au maniere, dacă vrei mănânci cu mâna.
Poetul condamnat la tăcere a primit măruntaiele.
Înfometat, desenatorul de reclame mușcă dintr-un picior zemos,
iar mie chelnerul îmi servește inima!
Eu mestec și tot mestec.
Tare mai e post-post-modernismul ăsta!

Poemul Randol

Bunicule, azi când mă uitam după grătarul
vârât în spatele trepidului de la reșou,
mi-au rămas ochii la nucul pe care bunica nu l-a lăsat
moștenire unchiului ăluia care-și tipărea cărțile de unul singur.
Vezi tu cât e de-adâncă înțelepciunea oamenilor?
Pun vreascuri uscate pe foc și totul miroase atât de frumos,
te văd iar în cosciug cum te coborau în pământ,
pe când bunica, neștiind că face un gest de mecena,
fără de voia ei a fost incinerată.
În amintirea bunicii ard eu acum frunze uscate de nuc
și ochii-mi lăcrimează numai de la fum.
Lirismul s-a dus cu tine acolo dedesupt,
s-a scurs în picuri cele trei zile
când ți-am vegheat trupul mort, micșorat,
care nu s-a umflat deloc.

Asta i-a lăsat fără subiectul lor preferat pe bârfitorii satului,
purtătorii cosciugului n-au mai trebuit să-și încordeze mușchii.
Nu am idee ce-au găsit muștele la un trup osificat.
Bunicule, când au îngropat-o pe bunica
mi-am pus ochelarii de soare,
dar ea n-a ajuns acolo unde ești tu,
fiindcă o groapă de 30 cm e suficientă pentru urnă.
Ultima oară când te-a ținut ea de mână a fost la catafale
- cea din urmă scenă melodramatică în stare să-mi smulgă lacrimi.
Eu la slujba ta de pomenire nu mă duc,
am să pun mâna pe drujbă
și tai nucul să-l pun pe foc, curăț aerul,
ard toate cuvintele în plus, tot lăstărișul liric

Haim NAGID

Israel

Ninsoare la Ierusalim

Privighetoarea Regelui Solomon se aude
Printre ramurile roșu neguros.
Îi simt glasul dulce la mine pe limbă.

Prin zăpada moale a Ierusalimului
Am mers la școală
Și am văzut albul zăpezii
Prefăcându-se în albastru.

Era o femeie
Ursuză,
Care-asculta cu ochi oboșiți
Glasul privighetorii,
Fața ei un trandafir, trandafir căzut
În apă.

Iar eu treceam prin zăpada
Care s-a făcut noroi
Spre școala
Din Colonia Germană.

Mama mea

Mama călca printre turmele de zile grele
In papucii ei de lemn,

(Carol! Carol!

I se decolora vocea în alb pe stradă)

Am găsit perle în sertarul toaletei licărind
Ceva rămas de la mama.
Zilele mele au fost retezate în liniște
De tăcerea vieții ei perfecte ca o perlă.

Aruncat la pământ de furia zilelor mele
Eu mă sprijin de amintirea ei.
Ca ploaia moale se-așterne în mine întuneric.

La mine în somn cineva împătorește
Steaguri negre și le pune deoparte.

Iulie

Lumina verii neiertător radiază
Sub umbrela cerului.
Exact când fața ei clară transparentă
Se estompează în depresiunea luminoasă.

Viața omenească e scurtă și-ndoită ca o virgulă.
Decăderea începe din prima clipă. .
Amintirea ei a încetat să necăjească,
Împotriva dorinței lui protesti, parcă.

Memoria a murit definitiv. Noi, patetic,
ce câștigăm întotdeauna sunt amintirile.

De-aceea omul prevăzător consideră
Că amintirile nu sunt de dorit.
El supus se înclină deodată
Cu lumina verii pe sfârșite.

Dennis O'DROSCOLL

Irlanda

Cineva

cineva se îmbracă astăzi pentru moarte, schimbă fusta sau cravata
ia ultimul dejun felia unsă cu unt, ceaiul
abia dacă și-a observat erecția care a fost cea de pe urmă
pe când se bărbiera ca marmura pentru așezarea înghețată

ea dând cu deodorant peste iarba aspră de sub braț
astăzi cineva pleacă de acasă după treburi
salutând, definitiv, vecinii care intră și ei în cortegiu
cineva își taie unghiile pentru ultima oară, moment prețios
talii cuiva n-are să mai fie marcată cu elastic de-acum înainte
cineva lasă afară sticlele de lapte pentru o zi ce nu va să mai vină
respirarea cuiva proaspătă va fi oprită curat
cineva scrie un cec iar acesta va fi respins 'emitentul decedat'
cineva încercuiește date postume în calendar
cineva ascultă previziunile de vreme ce nu-și mai au rostul
cineva face promisiuni grăbite prietenilor
siciul cuiva tocmai se dă la rindea, se laminează, se lustruiește
cineva care în dimineața asta se simte la fel de bine ca-ntotdeauna
cineva care, întrebat, ar zice că data de azi nu-i întru nimic deosebită
perfumul și la revedere fiindu-i ultima dorință și testament
cineva astăzi vede lumea pentru ultima oară
la fel de inocent cum a văzut-o dintâi

Copil răsfățat

copilul meu locuiește în mine
el n-are nevoie să se întrebe de unde vine
ori să piardă mingea de fotbal prin tufele de laur prăfuite
ori să-mi ciupească mărunțiș din buzunar pentru bomboane

copilul meu n-are să facă serviciul militar
ori să dea explicații pentru notele de la școală
ori să ridice ochii din cartea cu poze, picurând un zâmbet roz,
n-are să aibă gratuitate la ochelari ori prânzul școlar

copilul meu nu va fi un campion al muzicii sau crimei
și nu va avea poftă de hamburgeri sau droguri
nu va avea orgasm și nici pietre la rinichi
nu va fi redus la o statistică și nici la sacrificiu

copilul meu nu va încinge jocuri spațiale cu verii lui
nu se va balansa în poala nesigură a unui bunic
nu-și va tăia venele, nu va ridica o piatră a iubirii pe mormântul meu
și nu va ascunde numele secret al broaștelor sau vârfurilor de copac

copilul meu nu va fi alinarea bătrâneții mele
copilul meu nu va fi înșelat, promovat, sau refuzat
copilul meu mă va purta, ca îngerul păzitor, toată viața
defectele, frumusețea, scăderile sale, promisiunea

neîntinate și netrăite nicicând

Nu, mulțumesc

Nu, nu vreau să vin la masă
 în drum spre casă după serviciu.
Nu, vreașă nu te simți obligată
 să-mi faci onoarea de a sta peste noapte.
Nu, nu sunt curios deloc să văd
 cum arată podul și cum l-ai recondiționat.
Nu, nu mă interesează câtuși de puțin
 ce s-a petrecut în vacanța ta din Florida.
Nu există să-mi distrug eu seara liberă de vineri
 doar ca să ocup un loc în plus la masa ta de sufragerie.
Nu, pur și simplu nu simt în mine vreo poftă
 să vin dimineață la cafeaua de sfârșitul semestrului.
Nu, oricât de ciudat ar părea, bucătăria ta de vis
 nu mă atrage câtuși de puțin.
Nu, nimic nu-mi doresc mai puțin decât să mergem
 împreună la recepția de promovarea produsului tău.
Nu, regret, dar nu-mi pot introduce un prânz în program
 vei fi anunțată dacă se ivește o deschidere.
Nu, nu cred că am primit invitație
 la grătarul din grădină – s-o fi rătăcit.
Nu, celularul mi s-a stricat, e-mailul a prins un virus,
 mi s-a terminat carnetul, pergamentul, discurile, papirusul.
Nu, poți accepta Nu ca răspuns, fără să-ți mai
 obosești mintea să întrebi.
Nu, pe limba mea și Da tot Nu înseamnă, mormăit în barbă:
 Nu, absolut nu, nici cea mai vagă șansă , nici o speranță.

Ori

Ei sunt undeva în lume, își toarnă lapte de soia
pe budincă în timpul de vis dinaintea lucrului,
 ori înmugurind mustăți dese de ciupercă
 în umezeala pătrunzătoare a cimitirului -
cei pe care-i știam, dar am pierdut
legătura, care se aflau odată în miezul
 discuțiilor mele: camarazi de biliard, colegi de birou,
 vecini nesuferiți, prieteni ai unor prieteni.

Eu vorbesc, ei cercetează ce scrie pe ambalajul laptelui
ori se cufundă mai adânc în somnul

ce ține de lunga așteptare a învierii.
Drumurile ni s-au încrucișat, peste care apoi a crescut iarba.
Ei ori sunt bine sănătoși ori se descompun
lent într-un giulgiu; aș putea să-i chem la telefon
și să stăm de vorbă, ori să aflu că nu mai sunt în cartea de telefon.
E o chestiune de viață sau de moarte.

Amir OR

Israel

Limba spune

Limba spune: înainte de limbă
stă o limbă. Limba – urme
însemnate de dincolo.
Limba spune: ascultă acum.
Ascultă: s-a auzit ecou.

Ia tăcerea și încearcă să taci.
Ia cuvintele și-ncearcă să vorbești;
dincolo de limbă, limba este o rană
din care lumea curge neîncetat.
Limba spune: Este, Nu este, Este,
Nu este. Limba spune: Eu.
Limba spune: hai să te vorbim pe tine
să te modelăm; haide, spune
că ai spus.

Barbarii (Runda a doua)

Nu în zadar am așteptat barbarii,
nu în zadar ne-am adunat în piața cetății.
Nu în zadar și-au vopsit mai marii noștri robele
nu în zadar și-au pregătit discursurile dinainte.
Nu în zadar am distrus templele noastre
și-am înălțat altele pentru zeii lor;
am ars, după cuviință, cărțile
în care nimic nu era scris pentru oameni ca ei.
Așa cum spunea profeția, barbarii au venit,
au luat din mâna regelui cheia cetății.
Dar cum au venit s-au îmbrăcat în veșmintele locului,
obiceele lor au fost ale acestei țări;
apoi au rostit poruncile în limba noastră

și atunci noi n-am mai știut
venirea barbarilor oare când să fi fost.

Corecție

pentru păcatul de a fi răsfățatul cuvintelor, de-a fi greșit chemarea Iubirii;
pentru faptul că m-am întors de la mine ca umbra de la corp, fața de la inimă;
pentru păcatul lui ‘Ce-o să spună lumea?’; pentru renunțarea la sine; pentru mândrie;
pentru păcatul de-a fi urmat hipnoza laudei în luminile scenei;
pentru urechea mea care a renunțat să asculte,
pentru ceea ce gura mea a rostit și sufletul nu;
pentru păcatul comis împotriva propriului trup cu nuiua și fără bunătate, peste piept
lovindu-mă;

pentru a spune că este al Tău ceea ce al meu era;
pentru că am păcătuit în fața Ta cu neliniște și frică,
pentru că am îngrășat flacăra îndoielii din trunchiul pomului roditor;
pentru că am crescut la întâmplare;
pentru că am închis ușa mea și n-am auzit n-am văzut n-am lăsat fericirea să intre
atunci când priveam ființa Ta.

El amor brujo

Cum să spun? Ești prea aproape ca să te pot îndura,
ești fructul ce-mi explodează în inimă,
ești numele pe care-l poartă gura nătăngă
cum marea în căușul palmei pământeste.
Ating și-mi gelozesc mâna care atinge;
atingând, însetez să ating.

Teroare de clipa aceasta nemișcătoare:
ești aici înlăuntru aici înlăuntru aici.
Sufletul-flacăra arde arde.
Inima rămâne întreagă.

Donny O'ROURKE

Scoția

Lapte

Obiceiul tău de-atâtea ori
când era liniște în casă

fierbeai cafeaua cu lapte
și începeai să depeni amintiri.

Pediatrii s-ar fi încruntat
de culcatul atât de târziu,

de cafeaua ca pentru un om mare
și mărturisirile spumoase.

Dar poveștile tale-mi opreau scâncitul
și au continuat pe când eu creșteam

Eu puneam lemne pe foc,
tu vorbeai despre Irlanda

mai reală pentru primul tău născut
decât pentru cei mai mici care dormeau.

Mamă, asta
a fost legătura noastră tăcută.

Sunt acum douăzeci de ani,
de când îmi beau cafeaua neagră,

Dar încă nu m-am înțărcat
de laptele acela cald și bogat.

De la răsărit la apus

pentru Anna

Păsările colibri au plecat acum
pentru ele timpul s-a oprit
pe drumul spre Mexic
pe când Santa Fe
își face trucurile vechi a la Tiepolo
cu albastrul și absența/ prezența
norilor
(apropos unde sunt ei azi
Monterey
cine poate spune)
oricum pe verandă se află
o cutie prețioasă cu frunze furate, iar cheresteaua

pentru iarnă a fost stivuită aproape complet
se spune că
triunghiurile pot ascuți
cuțite ca și piramidele care
au putere desigur
mintea mea de dimineață e ascuțită
ca o cutie de lame!
Ca semn bun în fiecare colț,
al zidului grădinii sunt binecuvântat
lângă poartă bhudda stă pe vine
gânditor cât se poate și-n rând
cu el un sfânt cioplit de mână
Francisc purtând păsări cântătoare
ca pe niște epoleți gluga îl apără
de căldură
spre a completa trigonometria
pentru a o face adevărată
o potcoavă
farmece
deasupra ușii
cafea bună flori din abundență
o masă din șipcă la care să scrii
și un bazin pentru pentru păsări
albastru și el
golit în fine de torenții neobișnuiți
ai lui august de unde curând
atât de curând păsările colibri
vor bea
încă o dată

Farmec

La 'cocktail'-ul în cinstea lui
el le câștigă pe femei
cu dulci complimente le cântă în strună
vinul îi întetește spiritul iute
când își face numărul scoțian
glume de Glasgow, echt, cu fața serioasă
grăiește cu voci caraghioase, băătură din greu

vocalize de baladist celtic în toată sălbăticia
dar împănate cu
ironie și o privire de sus -
romantic însă peste măsură,
destul de sincer în felul lui -
intrând precaut în luminile scenei
modest și destul de simpatic
și-atât de convingător încât singur pare
aproape convins, doar ține seminarii
despre 'Identitatea scoțiană: înțelesul
unui mit', e trecut de patruzeci de ani și-i încă
băiatul care dă probe
caută favoarea
și femeile zâmbesc din nou,
iar în buzunarul lui
mica piatră albă de pe plaja
din Donegal, pe care i-a trimis-o ea
să i-l aducă-napoi cu bine acasă.

Adnan OZER

Bun rămas lumii de la țară

Pe vremuri lacrimile aveau putere;
purtam râul în noi, încercam să ajungem caravanele de sare,
vis desenat cu dâra lacrimilor picurate în umbra noastră
când lanțurile sării se dizolvau.

Ne rușinam, apoi ne iertam de vina de a fi stat prea mult la oraș;
întrebam ploaia: cum ne vom întoarce noi acasă de pe drumuri răsăritene?
cum facem lanterne din oasele noastre și dăm cu fum de tămâie
peste albinele roșii ale nopții când ele pleacă din stup?

Când noaptea e golașă: stele în părul nostru, ploaie în ochi
lanterne arzând ca niște felii galbene de timp
(lumânarea arde, ceara se răsucește, noroiul îmbălsămează pământul)
ca niște răni sângerate de spinii trandafirului,
biata rumoare locală din trecutul nostru

În acest fel pășeam noi ca niște recolte nesfârșite.
Grâul doar făină poate fi;
am fost născuți de țărănci care sfărmau grâul,
cu înțelepciunea grăuntelui pe piatră, aurit de soare din timp în timp,

pe prispe la lumina lunii mamele noastre cu călcâie crăpate,
viile calde, lanurile surâzătoare, lăstarii cepei sfioși;
călcâiele acelea, călcâie - și cum am lăsat în urmă cărămizile de chirpici...

Țărâna roșie, fânul aspru înmuiate în puterea lacrimii
sunt mortarul lui Allah, intimitatea în culoare de fân
răcoroasă, dăruită caselor; înainte vreme
ploaia trecea pe lângă ferestre ca o rugăciune;
orfanul supraviețuia prin conștiința pământului...

Ce vreau să spun este că
lacrimile aveau putere.

Alvin PANG

Singapore

Când sosesc barbarii

pregătește morții, dar nu-i plânge prea mult.

un ușor sentimentalism este acceptabil. se așteaptă nostalgie la cerere.

folosiți cremația: conservați pământul, nu regretați secretele. pregătiți cenușa pentru cei
cu aparate fotografice.

ascundeți cea mai bună mobilă. demolați monumente. primele sacrificate sunt statuile cu
brațe ridicate în semn de victorie, apoi orice cuprinde lei.

e mai sigur să te-nsoțești cu pierderea, să cunoști terenul dar să nu sugerezi nimic
misterios.

profesează analfabetismul.

ține servitori dotați la aritmetică . greșește în favoarea lor printre scheme.

ține toate rețetele ascunse. adoptă, îndată ce e posibil, legile lor și nu primi lauda pentru
ale tale.

încurcă-i pe istoricii lor. renunță la rețeta greșită pentru ketupat, pentru otak.

chestionează limba rădăcinilor, originea pomilor. când înflorește chiku, tu spune-le că e
tei. când e tei, spune-le că e ginko.

recomandă laxative drept elixirul iubirii. durerea s-o atribui trecerii sentimentelor rele.
va exista un interes mărit

față de ghicitul viitorului. nu le spune cum se va sfârși sau când. întotdeauna se va progresa, oricât ar fi de greu.

Să nu recunoști în niciun caz semnificația poveștilor tale populare.

nu trata nimic pe întuneric dacă nu le poți vedea albul ochilor. Când ei vorbesc de Dumnezeu

pleacă-ți capul, ascunzând pietatea, rușinea, râsul sau indiferența.

pe copii îmbracă-i ca pe strămoșii morți demult. căsătorește-ți fiicele cu ei.

curând vei participa la aceleași înmormântări.

Listă de ce trebuie făcut

#234 - legat la ochi, pe un pat de mușchi, lângă cuibul unui prihor

#12 - într-un far părăsit, la lumânare

#555 - cântând

#6 - numărând în franceză

#199 - după diagramele din ediția 1873, exact în ordinea dată

#14 - pe treapta a 43-a

#2662 - într-o barcă învăluită în păclă, sub țipătul de găște sălbatice

#82 - în loc de micul dejun

#64 - complet îmbrăcat

#728 - spre consternarea și invidia tovarășilor de drum

#984 - fără a recurge la mânere, cu oglinzi împrejur și apa la temperatura corpului

#476 - realizând că ciupercile trebuiau mai degrabă afumate

#235 - la telefon, dar nu conducând mașina

#2 – dând deoparte scrisorile de apreciere de pe masa altfel prea puțin folosită

#42 - aplaudat de nepoți

#9 - în lumina lunii

#68 - bărbierit complet, în zăpadă

#71 - după 5 bile masaj, 27 de mile și 4 ore de ciclism relaxat, cu pauze

#31 - imediat după aceea, înnădit

Monica PAVANI

Italia

Lumina retrasă

Poeme pentru Camille Claudel

Eul este necesar
ca să ne facă să murim

marmură suntem fără să știm –
într-o zi unul din noi
va părăsi tiparele
implorând aerul

el mi-a deschis libertatea, Rodin
dar eu am închis
în urma mea cușca

x

Trăind, m-am pierdut pe mine
am coborât în el
ca într-un abis

a fost pentru mine
marea metamorfoză
în substanță recunoscătoare că există

Camille, Jurnal 1884-1913

Îmi este bine
când dalta în frenezia ei
spune
că inima mi s-a dizolvat

x

Mie nu-mi este dat
focul mocnit
eu țin de flacăra care
arde ca frigul

a sculpta este a gândi
lumina rezistând marmurei

x

Nimic nu oprește timpul
ca atingerea degetelor lui

singurul meu regret este că
despletindu-mi părul
am devenit vestirea

acum el așteaptă zadarnic
sau poate a murit
și doar eu o știu

x

Sufăr fără să știu
dacă durerea existase
ori am creat-o eu
cioplindu-i conturul
în onyx

Gregor PODLOGAR

Slovenia

* * *

toate lumile comunică între ele aproximativ
ca istoria zvârlind sticle goale pe geam
și te tai în Tokyo se revarsă mini
ficțiuni totul e simplu totul nu poate fi simplu
păstrezi pentru tine unele lucruri imagini flutură poate
s-a și făcut dimineață în Africa e martie
pomii măsoară timpul dinlăuntrul trunchiurilor uite
unde suntem nori chiar și când nu mai suntem
o periere a ochilor poate m-ai atins pe piele
un detaliu din colaj totul se lipește laolaltă într-o

serie de fotografii fețele lumii orașe străzi
de deasupra reliefului unei case atât de
mică agintul aripilor din vara trecută
plate coridoarele fanteziei ecrane peste tot
diferite povești aceeași casă a istoriei
toate lumile comunică între ele

Pe limba unei zile aprinse

Să scrii un poem, pentru ca ziua să fie mai lungă.
Să te gândești la cei dragi & să uiți
vremea de pre-alegeri. Să cauți noul.
Să faci totul încet. Să faci totul liniștit.
Iubirea. Se răspândește în cercuri. Unii au
pierdut nu glumă & avangarda are tentacule.
O geantă nouă. O geantă veche. O geantă nouă.
Să ieși astfel ca vântul să taie prin.
Să ieși astfel ca lumea să se ridice iar pe picioare.
Să ieși, lucrurile potrivite la locul potrivit.
Și mai ce?

La întâmplare

Iluzia se împute. Eu nu spun mult.
În buletin de identitate nu scrie nimic important despre mine.
54 programe TV
nu ajung.
Lucruri vin spre alte lucruri,
pleacă mai solemn decât au venit.
Mulțumesc
pentru păstrarea liniștii.
Împart cu orașul imaginea
în care trăiesc.
O căprioară se zbate de durere
celelalte privesc,
vaporul se scufundă
în sec 20.
Lumina palidă a lui octombrie,
în frigider

s-a stricat niște mâncare,

vuietul încălzirii centrale
și ritmul muzicii electronice.

Lumea pulsează
spălând rufe murdare.

Fiona SAMPSON

Anglia

Cante Jondo: Cântec de jale (Distanța dintre noi)

*Empieza el llanto de la guitarra/
Ghitara-și începe tânguirea
Federico Garcia Lorca,
Poemul țigăncii Siguriya*

La amiază unele lucruri sunt invizibile.

În cuprinzătoarea lumină a deșertului
distingem umbra oprită în loc.

Vinovăția

sfredelește o gaură în mâna La Posei
când ea încearcă să fugă din propria nuntă:
prin gaură vezi cerul lăptos
filtrul alb al aripii de pasăre
pielea iubitului tău cum se îngălbenește.

*Păstor care pleci la izvoare
păstor care vii din izvoare
pe pustii să gonești imediat
deochetura de la cel deochiat.
Maria Fecioară Marie
Tu cu mâna ta eu cu mâna mea.*

Departa se trânteste o ușă peste lumina cunoscătoare:

Maică a Durerii

cine e cel de-al treilea cu noi în pat?
cine s-a-ntins în șanț dedesupt
prăfuit ca o *cabra*?

Tu nu mă privești în ochi.

Pietrele se izbesc sub pașii tăi una de alta
poate că le numeri
poate-și pocnesc laolaltă aripile *castanetas*
Ai-ai-ai-ai
azi ce gagică sărutai

cine ți s-a răsfirat pe sub piele cine te-ncalecă
cine te-a aprins
cine ți-a rostogolit pietrele nunții sub picioare?

În pustie exteriorul
e lăuntric totodată
cerul și piatra se apropie foarte mult.
Ne-nchide ca o gură scorojită.

Zeus și Junona

El –

Ai văzut-o cum mă privea, trupul
atent
chemându-mă
era atât de
frumos alcătuită
rotunjime, volum
corpul care se expunea –
Lut –
puteam să-l modelez

Ea –

Erai tabu
nu totem –
o acopereai
deși aripa ta nu-i dădea adăpost

penajul Tău palid
s-a făcut umbră

ciocul ți s-a prins
în plasa părului ei

El –

Când am pătruns-o
moartea ei a devenit viața mea
în leșinul ei de moarte
ea luneca de la mine
cu cât ea luneca mai departe
eu mai adânc o urmam
cu cât eu mergeam mai adânc
cu atât ea era mai pierdută
corpul
i-a devenit o pădure de ecouri
dealuri și văi
ecoul unora față de altele, o limbă
pe care nu o știam –
învăluit: singur

Ea –

Abandonat corpul
zace în iarba înaltă
unde mișună
muște și viespi –

în ziua de vară
fata pierdută murmură –
Kelly, Sara, Jo preschimbate
în parabolă

Părul bogat
se revarsă
trupul căscat
ca o întrebare

Cioara mâncătoare de gunoaie știe –
fata e frumoasă,
în arșița amiezii
ea crește mai presus de numele ei

Trădarea

Ceva se rupsese –
Laptele nu se ridică de la podea

ca să ia din nou forma câinii,
dalele stropite
cu stele cremoase

Ceva se rupsese
clarificând –
Prin sticlă se vedea o stea întunecată–
în felul în care distanța
pătrunde în nevăzut

Rupt și nou
ca o coardă ce se clatină,
o clipă după aceea
revine cu grabă
în raza privirii tale

Cioară Voodoo

O umbră
trece ca ploaia
și mă lasă
întregă din nou

Teama care transformă,
întunecimea din tine
atât de aproape
încât mă atinge

Tu ești cuțitul
a cărui lamă
mi-a gădilat viața
într-o zi

sau ești bărbatul
care ține cuțitul –
și viața mea
e în mâinile lui –

sau ești viața mea
spintecată
de cuțitul lui
și trezită din somn

în mirare
Privește drept

și retina se va răni
de lumină

Gleb SHULPYAKOV

Rusia

Poezia a crescut pe mine, ca o a doua piele,
Prima mi-a acoperit fața și mâinile;
Toate astea aduc mai degrabă aminte de rimele □ lui Blok sau chiar Fet, sunetul acela
fluid—

Învelindu-te așa, lucrurile-astea în timp dau rădăcină
când tragi deoparte bufetul sau jaluzelele—iată □ sunt probleme— prefixele, sufixele se
revarsă,
în apa cu săpun a morfemelor.

Învelit în tine însuși, o aglomerare de dulapuri,
încăperi, în care lumina electrică arde neîncetat,
scări nesfârșite —îndiguiți de iazuri—poți rătăci
toată noaptea și nu găsești o toaletă.

* * *

lui Afanasi Mamedov

1.

“Allah—Allah!”

Vântul caspic foșnește prin întunecatele
ramuri ale puternicilor chiparoși,
crescuți în orașul iernatic.

“Allah—Allah!”—

un paznic la muzeu,
vechiul Bakinets, într-un fulgarin văruit,
sucește cheile cum întorci peștele
la piață. El deschide ușa
mormântului, dar nu intră.

Așteaptă lângă chiparoșii înspicați,
ridicându-și mâinile în rugăciune.

Eu inchid storul și rămân singur
la peretele gol. Șapte pietre de mormânt
în criptă, paralizate.
Asemenea bărcilor
(sau troleibuzelor), înghețate
în calcarul rece.
În aceste corăbii cine odihnește?
Când au plecat?
Câteva rânduri de ulmi caligrafiate-n stil kufic
asta e tot ce rămâne:

*“Cel mai venerat Șah și poet de curte,
Care-a scris și a cântat imne,
azi, cu durere, eu adun versurile lor.
În anul opt sute nouă zeci
khidhra moarte Halleluallah!
sub aste pietre zac oasele lui și cenușa”*

Spune-mi, cine știe de tine,
Rege al Apsheronului, cu pământuri întinse
de la Shemakh la Shekhi și mai departe?
Fără însemnul Kaby pe o piatră, azi
cine ar mai schimba o vorbă cu tine?
Prea puțin contează cum ai odihnit, cât de complicate
modele ai pe brățări, când rămășițele tale
vor fi pulbere, care în timp va trece și ea.

2.

În cea de-a treia zi am hotărât
să ieșim din oraș în direcția Bailov.
Am auzit de sondele de petrol ale fraților Nobel
care erau tot acolo
și dintr-un motiv sau altul doream să le vizitez.
Era o zi superbă—
marea se vărsa în cer—
pe doi shirvani un taximetrist cu o căciulă rusească
- fost inginer chimist la Moscova -
ne-a dus peste deal în direcția aceea
și ne-a lăsat lângă o mare moschee.
Moscheea
construită nu demult, strălucea
ca fulgerul, pe fondul
macaralelor din port.
Cu un șal înfășurat în jurul capului
de la vânt, stăteai pe parapet
și priveai marea oarbă.
Eu mă întinsesem pe panta lejeră,
unde fusese un cimitir de demult în terase
- cu cât ajungeam mai sus cu atât
silueta îmi semăna cu a ta; cu atât păreau
mai vechi pietrele; mai uscate
iarba și cârceii înmuguriți.
În pământ se căscau vizuine și găuri,
fragmente ale bolților de mormânt:
totul în jur se mișca. Nimic
nu era clar—aerul urla, huruia
în urechi neîncetat.
.....Ei s-au întins astfel
și vântul în Girkanski bătea
siluetele uzate, negre,
iar turnurile ruginite ale fraților Nobel
dădeau mai departe din cap.
Atunci m-am gândit: eu mor, lasă
pietrele să se macine și călcâiele să înghețe,
lasă cuvintele să treacă peste pietrele de mormânt
peste vânt—și gunoiul lunecător—

mă întorc de pe o parte pe alta,
cu fața spre răsărit, apoi spre nord,
repet într-un dialect străin un nume:
“Allah—Allah!”—
număr leagănătoarele sonde
noaptea.

Mirela Sula STRUGAJ

Albania

Nu te-am trădat, orașul meu

Eu plec...
Biata mea umbră
Rămâne în urmă
Rătăcind pe străzi
În gheara marilor umbre.
Deși sunt bolnavă, plec
Ascunsă dedesuptul rănilor vindecate
Fără medicament.
Eu plec...
Cum plec eu oare?
Încă mai aud
Cântecele pământului
Care mă urmăresc
Din Cavele Copilăriei.
Pielea mi-a plesnit
Din pricina bolii definitive
Sufocante
În culoarea ei galbenă.
Plec...
Drumul șerpuiește
În jos:
Nimeni nu știe încotro duce.
Frigul
Mi se agață de ochi.
Păcatele niciodată făcute
Stau închise
În cușca trupului meu:
Eu nu știu
De ce le port.

M-ați ucis...
Fără înțelepciune, m-ați ucis
Ca să vă fie
Vouă bine.
I-am văzut pe vinovați
Ducându-mă
La poarta orașului natal:
Mi-a părut rău

Să-i las în urmă;
Mi-a părut rău
Să te las în urmă pe tine,
Oraș unde m-am născut
Și te-ai topit ca zăpada.
Nu v-a părut rău
Să mă vedeți plecând?
Urechile mi-erău roșii
De nevinovăție
Frigul
Mă proteja.

Dar eu nu te-am trădat,
Orașul meu!
De când te-am atins prima oară,
Te-am iubit,
Te-am apărat,
Iar acum te părăsesc.
Doar asta am știut.
Ți-am hrănit prospețimea cerului
Cu trupul și sufletul meu.
Tu cum mă poți nega acum
Pe mine?
Oraș al meu,
Tu m-ai ucis
Pentru că te iubeam
Necondiționat, fără a ști.

Eu plec...
Așternând pe străzile tale
Pietrișul iubirii
Pentru oamenii care
Merg cu ochii închiși.
Fără încetare,
Am întins gheața
Pe străzile tale
Cu tot ceea ce am
Așa încât alții
Să nu cadă
Așa cum am căzut eu.

Izolare

Afară e lumea ...
Și mie mi-e teamă să ies,

Mi-e teamă de lumina care
M-a pândit de atâta vreme
Printre gratii.

Sunt înăuntru ...
Eu și răzbunarea mea față în față.
Sunt în această pedeapsă legată.

Vânătorii mi-au pierdut urma
Sub ultima zăpadă.

Doar de mine însămi eu nu mă pot elibera
Zăpada, iată, s-a topit.

Anna T. SZABÓ

Ungaria

Dar ea pleacă

Dar ea pleacă, se duce.
Mă înșeală, se duce.
Mă împinge afară în lume și pleacă.
Îmi dă ca hrană propriul corp și pleacă.
Mă leagănă și pleacă.
Mă șterge la fund, mă piaptăună,
îmi mângâie tălpile și pleacă.
Îi sorb mireasma când mă îmbrățișează:
spune, 'N-o să plec niciodată!' Și pleacă.
Mă înșeală cu zâmbete, cu șoapte 'Nu-ți fie frică!'
Mie îmi *este* frică și într-adevăr pleacă.
Se culcă seara cu mine în pat,
dar pleacă pe-ascuns, pleacă.
O ființă mare și caldă, vie, un cuib,
mă sărută, îmi murmură și pleacă.
Îmi pune bomboane în palmă și spune
'Ia, mănâncă,' apoi se duce.
Eu plâng, urlu, mă vâr în ea cu totul;
O prind cu amândouă mâinile, lovesc; dar se duce.
Închide ușa, nu se uită în urmă,
A plecat – și eu nu mai sunt nimic.
Aștept să se întoarcă, făcut ghem ca un câțel:
apoi vine și mă mângâie și se duce.
Eu am nevoie de ea – a trăi fără ea este moarte –
mă ridică și mă încălzește, se duce.
Poala ei e o casă, brațele ei o colivie;

Acolo doresc să mă întorc, dar ea se duce.
Lecția este: eu nu sunt ea:
ea e o străină, o străină. Ea pleacă.

Iată lumea, unde cineva te așteaptă!
Unde te-așteaptă cel pe care tu îl vei părăsi.
Nu te uita în urmă. Închide ușa. Tu știi
cât e de ușor să aștepti, cât de greu să te duci.
Pe unii îi vei face să sufere, alții te vor înșela,
unii te vor aștepta, alții se vor teme de absența ta,
mereu vor fi unii care nu se mai întorc:
aceia care-ți dau naștere și pleacă.

Sailor Song

1.

Cel mai bine a fost când era cel mai rău:
când în jur nu era nici o țară,
când erai nimeni,
iar acest nimeni dorea totul.

Sudoarea era sărată, spuma era sărată,
Sângele era sărat pe buzele noastre,
Și de jur împrejur cântecul vântului și al naiadelor,
Și nu existau „eu și tu”, ci doar „eu”.

Era nevoie de un balast împotriva adâncului,
în inimă era greutate, nu iubire,
zdrențuită o pânză lupta în furtună,
tăind prin mările goale mari albastre.

2.

Cel mai rău este când e cel mai bine,
când ajungi în port,
când arunci în sfârșit ancora navei:
atunci spațiul amplu se îngustează pentru totdeauna.

În golful adăpostit nu sunt valuri,
apa spală miezul merelor, capete de pește, cutii de cola;
ar trebui în sfârșit să descarci marfa pe care o ai,
ce-a adus aici faimosul tău vapor.

Înăuntru nimic nu este, chiar nimic,

nu e nici urmă din bunurile promise,
nu sunt focuri de artificii, nici un chibrit,
un singur dulap e plin: plin de praf de pușcă.

Eclipsă de lună

Întunericul învinge lumina,
Umbra noastră acoperă luna,
Ceea ce este vizibil se întunecă:
În locul luminii: absența ei.

Fața noastră nocturnă în oglindă:
Ceea ce suntem, este și nu este.
În spațiul vast ne temem de monștri,
Dar necunoscutul suntem chiar noi.

Martin VABAT

Estonia

la marea neagră

stăm în cafenea pe scaune de plastic
muzica ne bubuie în urechi
lângă o coloană antică
la marea neagră

de cealaltă parte a mării negre
regele mithridate lua cândva otravă
ca să nu se mai teamă de ea
zilnic lua câte puțină otravă
până n-a mai avut nici un efect

regele avea degustători de otravă o armată-ntreagă
sclavi care gustau pentru rege
sclavi care gustau pe viața lor

și noi cetățeni UE
gustăm pe viața noastră
în anul domnului 2008 mâncăm chips
măsline cu sămburi
salată de ouă

și mă gândesc: hai să fiu eu primul

pentru orice eventualitate
ca degustătorii de otravă ai lui mithridate
fiindcă tu ești atât de pură și gingașă
ții dietă
și nu te otrăvești în fiecare dimineața lăsată de dumnezeu

nu draga mea
chiar și tu trebuie să guști un pic de otravă
sub valuri globale de otravă să te întărești

hai să plătim
luna urcă
marea ne-a smuls din vacarm, ne îngăduie să stăm liniștiți

să stăm liniștiți
să citim Tristia
să ne uităm la Cupa Europeană

să stăm liniștiți
lasă-mă să te mângâi
mângâierea mea să te facă și mai albă

legea țăranilor

1.

cortina de fier flutură
își schimbă direcția
ca girueta bătrânului thomas
de pe turnul primăriei la tallinn

bătrânul thomas e din tablă
și zâmbește
orice porumbel sau pescăruș
e liber să se găinățeze pe el

dar eu trebuie să dau dijmă pe venit
să duc în spate sarcina bogăției
spiritul nu aduce nici un câștig
spiritul este falit
spiritul este asocial
spiritul e sărăntocul parohiei

minciunile cui au aruncat asupra mea falsa rușine
cine m-a pecetluit cu starea asta de stânjeneală

cine-a făcut un sclav dintr-un sclav?

2.

este viața o bară de 10 minute
aștepti vacanța tot anul
dar ți se dă segmentul de la A la B

seara poți să te uiți la finala de fotbal
dar nu e

recuperez eu o zi

pân-ajung să petrec să mă odihnesc într-o insulă caldă pe mare departe
cu ritmul ei pe care inima mea nu îl simte

fiindcă a fi în vacanță e muncă
vacanța e ca un concediu maternal
doar că nu rodește

vacanța e o specie nepericlitată
ca un hipermegaburger
nu-ți dă vitamine

vacanța e un maraton de monumente
care nu au rădăcini sau mânăre
vacanța se sufocă de cald în spatele ferestrelor închise în aer stătut

vacanța sugerează ce-a mai rămas din spiritul taților
după care grânarul comun rămâne gol
pentru că tații au devorat spiritul mamelor

este viața o bară de 10 minute
grabă doar și înghesuială
aștepti vacanța un an întreg
și ai o lună
în care să faci munca vacanței
să muncești la odihna ta pentru muncă
să te fotografiezi în trening
să alergi între monumente la suta de metri
monumentele sunt niște pietre interesante

în vacanță poți munci la pietre interesante
poți face operațiuni legate de pietrele interesante
poți treiera cerealele pietrelor interesante

fiindcă vacanța e muncă
dar nu te plătește nimeni
storci vacanța plină de așteptări

și ajungi la vid

3.

eu pentru vid nu sunt gata
nu sunt gata nici pentru ceva interesant
dar când voi fi eu gata
frumusețea și sensul lumii se vor manifesta

până atunci sunt un simplu individ

îmi las picioarele goale să umble
măcar o dată
pe drumul cu pietriș între urzici pe insula mlăștinoasă
cu mii de țânțari de în jur
care mă înnebunesc
care mă fac să trăiesc
care scot moartea din mine

îmi las picioarele goale să umble
prin liziere calde învăluitoare
care strigă la mine după legea țăranilor

care strigă legea țăranilor către un sclav

și încă mai proclamă că există scăpare

Amedeu VIDAL

Spania - Catalonia

O lume perfectă

Între fluturi și pământ, prin iarbă curge râul. Despre aerul proaspăt vorbește el, despre-nceputuri, zăpadă, culmile-nalte din inima verii. El nu stă deloc, dar nici nu ne plictisește când spune mereu cu același glas aceleași povești. Cu fiecă foșnet o trăire necunoscută ne inundă simțurile. Cu fiecă mângâiere mai inventă un gest invizibil care ne cutremură nu știm cum și ne-aprinde dorința pentru mica eternitate a fiecărei zile. Apoi la ora perfectă

tu te apropii îmbibată-n lumină debordând de surâsuri îmi șoptești la ureche (să n-audă păsările) că ne-am rătăcit în labirintul fericirii.

Vladislava VOJNOVIC

Serbia

Ce s-a întâmplat cu adevărat

Haidem dar să ne pogorâm și să amestecăm limbile lor, ca să nu se mai înțeleagă unul cu altul.

Geneza, 11.7

Constructorii Turnului Babel
erau din tribul lui Șem,
fiul lui Noe,
un om ce părea cuminte,
nu se-nfuria când era taică-său beat,
nici n-avea curiozitatea
să-i vadă goliciunea
și descoperind-o să facă
cine știe ce,
să se compare,
să-și bată joc ori să vadă că are mai puțin,
ori să nici nu-i pese,
și de ce nu?
Era, totuși, un clevetitor
l-a pârât pe fratele său Ham, părintele canaaneenilor,
că a văzut “chestia” tatălui.
Adică, Șem nu era pregătit să-și asume
nicio responsabilitate.

Dar pe de altă parte,
o pedeapsă așa de mare pentru un mic păcat:
Noe l-a blestemat pe Ham!
Sigur că el știa prea bine
măsura fiilor lui
și unde avea să-i ducă această măsură,
unde ne duce măsura pe noi toți,
blestemați și de neoprit
din acele vechi timpuri până acum.
Indiferența, pe cât se vede, e rară
și greu de crezut.
Chiar așa este, toți cei ieșiți din Șem,
vorbitori sau nevorbitori,
auzind ori neauzind,

în fiecare loc, pe fiecare limbă,
ei cu toții nu înțeleg nimic, nici nu sunt înțeleși.
Iresponsibilitatea e înscrisă în gene.
Și consecința construcției sociale ulterioare.
Din cauza blestemului lui Noe
ca Ham să muncească în slujba fraților săi.
Fiindcă noi, slujitorii din seminția lui Ham,
putem doar suferi și lupta să ne autocunoaștem
înțelegându-ne perfect unul pe altul,
dar departe de intrigile șoptite,
mica răutate din spatele scenei,
un pic de spirit,
puțină laudă reciprocă:
a noastră e mai mare decât a taților
sau a măștrilor noștri,
dincolo de ceea ce se numește artă,
noi alt folos nu avem.
Astfel că cineva se apropie de noi
În orice moment de-a-ndăratelea,
cu ochii respectuos feriți de revelațiile noastre,
de calitățile pe care singuri ni le stimăm,
ocrotindu-le cu pietate,
cu armate, poliție, biserică,
și instituții de stat și structuri ale puterii,
ca Șem odată, care-a acoperit,
cu cearșaful goliciunea evident
nesemnificativă a înfumuratului său părinte.

Peter WAUGH

Austria

Scriu, deci exist

Scriu pentru că scriu
Scriu pentru că e o soluție rapidă
Scriu pentru că trebuie
Scriu pentru că sunt în căutarea unui răspuns
Scriu pentru că îmi place să mănânc pește
Scriu pentru că tata a spus: 'Nu!'
Scriu pentru că mor
Scriu pentru că există istoria poeziei
Scriu pentru că nu mă pot abține
Scriu pentru că asta fac
Scriu pentru că am scris
Scriu pentru că propoziția n-a ajuns încă la sfârșit
Scriu pentru că ziua e întotdeauna frumoasă dar TU nu vezi
Scriu pentru că în '68 eram copilul care vindea ziare

Scriu pentru că aveam o vedere prea slabă să pot fi pilot în Aviația Marinei Militare
Scriu pentru că n-am putut renunța
Scriu pentru că ăsta e prietenul meu de cea mai lungă durată
Scriu pentru că toate lucrurile sunt trecătoare
Scriu pentru că tata n-a auzit niciodată ce spun
Scriu pentru că mama a ascultat întotdeauna ce spun
Scriu pentru că vreau să păstrez prezentul ca trecut
Scriu pentru că sunt un aparat fotografic
Scriu pentru că e o aventură
Scriu pentru că sunt un perfecționist, lumea este imperfectă
iar poezia este o abordare a perfecțiunii
Scriu pentru că drumul a o mie de pagini începe cu o literă
Scriu pentru că au fost beatnicii
Scriu pentru că au fost Poeții Mersey
Scriu pentru că ei au venit la noi la școală și au citit
Scriu pentru că prin asta puteai face un lucru diferit
Scriu pentru că nimeni altul nu o făcea
Scriu pentru că era o îndrăzneală
Scriu pentru că îți dă ceva de făcut atunci când aștepti
Scriu pentru că voiam să mă revolt
Scriu pentru că am citit *Ariel* la biblioteca școlii și am furat cartea
Scriu pentru că eu am crescut până la pubertate
și am încercat să rămân adolescent
Scriu pentru că e un hobby ieftin
Scriu pentru că LSD și cannabis mi-au deschis mintea spre culorile secrete ale Celeilalte Lumi
Scriu pentru că am citit antologia lui Geoffrey Grigson cu coperti vișinii
și poeme de Ginsberg, Ferlinghetti, Corso, Popa,
Adrian Henri, Rimbaud, Apollinaire, Baudelaire
și m-a înnebunit
Scriu pentru că e o plăcere
Scriu pentru că știu să scriu
Scriu pentru că nu știu să scriu
Scriu pentru că este muncă de Sisif și eu sunt masochist
Scriu pentru că e ușor să improvizezi și eu sunt leneș
Scriu pentru că visez să fiu bogat și faimos
Scriu pentru că sunt plictisit
Scriu pentru că te iubesc pe TINE
Scriu pentru că nu mă pot exprima în nici un alt fel
Scriu pentru că îmi deschide ochii, urechile, inima, mintea
Scriu pentru că nu știu de ce scriu
Scriu pentru că doresc să fi scris un singur mare poem
Scriu pentru că nu înțeleg viața
Scriu pentru că mi-e teamă de moarte
Scriu pentru că vreau să scap
Scriu pentru că e un obicei
Scriu pentru că făceam comics-uri când eram copil
– capodopera mea se intitula *Drago, Pistolarul din Vestul Sălbatic*
Scriu pentru că e un mod de a crea și a păstra secrete
Scriu pentru că îmi spune lucruri noi
Scriu pentru că poezia este o oglindă
Scriu pentru că alții au făcut-o înaintea mea

Scriu pentru că eu cred că este nevoie ca lumea să se schimbe și eu nu pot s-o fac
Scriu pentru că nu pot să sufăr imperialismul capitalist al primei lumi
Scriu pentru că nu există formulă științifică pentru sunetul ploii
Scriu pentru că eu cred în magie
Scriu pentru că am crescut cu Beatles, Rolling Stones și Bob Dylan
și m-a captivat spiritul muzicii lor
Scriu pentru că o voce vorbește în mine când mintea îmi tace
Scriu pentru că e un act de auto-afirmare
și-mi place să respir aer de munte rarefiat
cu un suflu adânc, prelung
Scriu pentru că poemul este o călătorie iar eu sunt călătorul
Scriu pentru că deschide ferestre și uși
Scriu pentru că e un act sexual
Scriu pentru că alți copii nu am în afara unor sute de poeme
Scriu pentru că sunt dependent de poezie și nu vreau să mă las
Scriu pentru că nu știu să cânt la nici un alt instrument muzical
Scriu pentru că e un mod de a mă explora
Scriu pentru că îmi place să mint cu adevărul
Scriu pentru că sunt un culegător
Scriu pentru că urmez Marele Spirit
Scriu pentru că așa-mi făceam odată rost de fete
Scriu pentru că mă eliberează
Scriu pentru că sunt un Houdini
Scriu pentru că îmi alină tristețea
Scriu pentru că îți mărește fericirea
Scriu pentru că scrisul mă obsedează
Scriu pentru că nu pot gândi ce altceva să fac
Scriu pentru că eliberează din tensiune
Scriu pentru că mă face să mă simt ca Dumnezeu
Scriu pentru că asta-mi dă o ascunzătoare
Scriu pentru că sunt timid ca o căprioară
Scriu pentru că sunt curajos ca un leu

Fii mai radical

FII
FII MAI
FII MAI RADICAL
FII MAI RADICAL ACUM
FII MAI RADICAL ACUM TU
FII MAI RADICAL ACUM TU ACUM
FII MAI RADICAL ACUM TU ACUM EU
FII MAI RADICAL ACUM TU ACUM EU
FII MAI RADICAL ACUM TU ACUM
FII MAI RADICAL ACUM TU
FII MAI RADICAL ACUM

FII MAI RADICAL
FII MAI
FII
FII
FII MAI
FII MAI RADICAL
FII MAI RADICAL ACUM
FII MAI RADICAL ACUM TU
FII MAI RADICAL ACUM TU ACUM
FII MAI RADICAL ACUM TU ACUM EU
FII MAI RADICAL ACUM TU ACUM EU
FII MAI RADICAL ACUM TU ACUM
FII MAI RADICAL ACUM TU
FII MAI RADICAL ACUM
FII MAI RADICAL
FII MAI
FII
FII
FII MAI
FII MAI RADICAL
FII MAI RADICAL ACUM
FII MAI RADICAL ACUM TU
FII MAI RADICAL ACUM TU ACUM
FII MAI RADICAL ACUM TU ACUM EU
FII MAI RADICAL ACUM TU ACUM EU
FII MAI RADICAL ACUM TU ACUM
FII MAI RADICAL ACUM TU
FII MAI RADICAL ACUM
FII MAI RADICAL
FII MAI
FII

FII FII
FII MAI FII MAI
RADICAL RADICAL
FII MAI RADICAL ACUM ACUM
FII FII
FII MAI FII MAI
RADICAL RADICAL
FII MAI RADICAL ACUM ACUM
FII MAI RADICAL ACUM ACUM

Yasuhiro YOTSUMOTO

Japonia, Germania

Trandafirii ...

“Trandafirii înfloresc în grădină,”
cu voce șoptită.

“Trandafirii înfloresc în grădină,”
cu vocea care te cheamă.

“Trandafirii înfloresc în grădină,”
cu țipătul cel mai înalt în glas.

“Trandafirii înfloresc în grădină,”
înainte să se pună semințele în pământ.

“Trandafirii înfloresc în grădină,”
după ce s-au trecut cu toții.

“Trandafirii înfloresc în grădină,”
ca niște fecioare.

“Trandafirii înfloresc în grădină,”
semn al tăcutei trădări.

“Trandafirii înfloresc în grădină,”
beți de fericire .

“Trandafirii înfloresc în grădină,”
pe patul de moarte.

OK, atunci,
să renunțăm la ghilimele.

Vezi, eu ți-am spus,
toți trandafirii s-au ofilit dintr-odată.

Tema la matematică: o fracție

De ce spun asta ;i învățătorul și tata și mama:
Să presupunem că avem un măr?
Nu-i așa că n-avem niciun măr?
Bunica ieri a mâncat toate merele, nu?
A spus că merele astea scumpe de la supermarket
nici măcar nu-s bune ca alea de la Fuji din mini-market.
Și-atunci cum să împărțim ceva ce nu este?
Dacă împarți mărul în două, tu iei jumate
și dacă tai în două jumătatea, ai un sfert. Și ce?
Dacă mă-ntreabă care-i mai mare, eu nu știu.
Fin'că depinde ce fel de măr e, nu?
Dacă mărul e cât un bob de nisip, n-ai cum să-l mai împarți.

Tata, ți-aduci aminte ce ai spus tu odată?
Unu este numărul cel mai mare,
Mai mare decât o sută, decât o mie și chiar milioane de miliarde.
Fin'că nu e făcut bucăți.
Eu mi-aduc aminte.
Eu încă nu vreau să mă facă bucăți.
Hai mai bine să tăiem pepenele, tată,
stai în mâini și împreună ridicăm pământul !

Eu plec!

Fiul meu care-a plecat la grădiniță dimineața
s-a întors acasă bărbat de 35 de ani.
Ai întârziat, i-am spus.
Mda, răspunse el cu voce groasă de bărbat
privind drăgăstos ceasul cu cuc.

Ce-ai făcut până la ora asta, a întrebat soția mea.
Ei, a surâs el cu acel zâmbet al lui și ne-a spus
Că e însurat de trei ani și lucrează ca inginer spațial,
și-a rezumat viața cum făceam eu odată.
Hei, nu cumva a și albit puțin!

Mi s-a părut ciudat, fiul meu să-mi toarne sake în ceașcă
el de aceeași vârstă cu mine - i-am murmurat "mulțumesc, de ajuns".
Soția ne privea pe amândoi, comparând fața mea cu a lui, a lui cu a mea
și el a-nceput să ne spună cum va fi planeta peste 30 de ani,
ceea ce pe noi ne-a umplut de uimire și oroare.

Cum ați supraviețuit într-o lume atât de groaznică!
Dezastrul mediului, explozia populației, armament nuclear, rasism, terrorism.
Problemele, desigur, se văd și acum în fașă,
iar acest aici, acum a și devenit trecutul irevocabil pentru fiul meu și familia lui în viitor,
oricât de confuz pare,
e clar că al lor e scenariul pentru cazul cel mai grav.

Ce-ar fi dacă mama și eu am încerca de-acum înainte să schimbăm toate astea?
Nu prea sunt sigur, tată, ce s-a făcut e bun făcut.
Soția mea l-a prins de mânecă și l-a rugat, într-un mod ciudat de teatral,
să rămână acasă.
Eu înțeleg ce vrea el să spună, ar însemna să fii împotriva destinului.

E vina noastră
și totuși fiul meu n-a scos un cuvânt de reproș.
Oare pentru că eu nu mai fac parte din lumea lui?
Am o vagă curiozitate,
dar ce importanță are cum este.

"Nu vă faceți griji pentru noi. Dacă-avem noroc câștigăm loteria și emigrăm pe lună"

Ținând o mână în șold, la spate,
cu mâna cealaltă mi-a strâns mâna, pe soție a sărutat-o
pe obraz, ca un străin din Vest.
În urma lui a căzut întunericul miezului de noapte
pe când ne spunea,
eu plec, cu vocea unui copil de cinci ani.

Nurit ZARCHI

Israel

Cucul

Asemenea glasului de cuc în desimea pădurii
copilăria se ivește o doar dată
apoi se pierde în beznă.

Întoarce-te, mergi înainte, mai avem de ciugulit un os tu și eu
strigă fosta fetiță, coborând scara,
și cădea ici-colo printre trepte.

Oase, cine vorbește de anatomie,
copilăria, doar știi, nu-i o știință,
a grăit izbitura.

În ce limbă vei rosti propoziția:
amintire, iertare, scripturi, epigramă ?
Eu nu cer decât să urc mai departe, se scuză fetița.

Să nu ieși din câmpul de gravitație,
ești un înger care urcă și coboară
întrebă scara.

Nu zise fata,
asta-s chiar eu, apar și dispar, *cu-cu!*
Asemeni cioburilor de timp lipite cu scuipat.

Învelită în tine însăți de două ori tu nu mai vezi
că pomii sunt doar niște pauze ale pădurii,
zise copilăria.